

-Rönesansın Çocukları-

Koray Yılmaz

Yaşamöyküsü

Öykü serüvenime on beş yıl önce fantastik yazılar yazarak başladım. İnternette fantastik öyküler yazdığımız bu dönemden sonra, farklı alanlarda da yazdım. Tarihi kurgu, romantizm, bilim-kurgu, kısa öyküler, mektuplar gibi pek çok kategoride eserlerim oldu. Bunları internette yayınladım. Son olarak romantik öykü ve mektuplarımı, bir araya getirdim. Cinius Yayınlarından, Hayali Mektuplar adı ile yayınlandı bu kitabım. Tarihi kurgu alanında yazdığım Rönesansın Çocukları, yazarlık hayatımda çok önemli bir kilometre taşı olacak gibi.

1976 İstanbul doğumluyum. Yıldız Teknik Üniversitesi Bilgisayar Bilimleri Mühendisliği Bölümü mezunuyum. Boğaziçi Üniversitesi Bilgi İşlem Merkezi'nde görev yapmaktayım.

İletişim

Koray Yılmaz

e-mail: ky.yilmaz@gmail.com

İçindekiler

Rönesans'ın Çocukları

I. Hikâye - Notalı: Engizisyon Zindanlarında

II. Hikâye - Notalı: Venedik Günleri

III. Hikâye - Veronalı Âşıklar

IV. Hikâye - Londra'da Dostlarla

Giriş-Özet

Bu Nolalı Giordano Bruno ile yola çıkacağımız hikâyelerden oluşan bir kitaptır. İlk başta sadece Bruno ve 2014 yılında yazmaya başlayan anlatıcıya odaklanırken, Engizisyon zindanlarındayken bulacağız kendimizi. Yıl 1600. Bir heykelle konuşacağız ve huzur verici bir ara son, ilk hikâye böylece tamamlanıyor.

İkinci hikâye olarak Nolalı: Venedik Günleri diyoruz. Nolalı ile rüyalarda ya da evreninin bir köşesinde rüyalarda buluşup, konuşmamızı yapıp Venedik'e gidiyoruz. Yıl 1592. Venedikli soylular, davetler ve Lucieta ile tanışmamız. Anlatıcının, bu Rönesans'ın kızına kapılması, yıldızların altında mektuplar, karnaval, Nolalı'nın sırları arayan bir soylu ile kavgası ve nihayetinde Venedik'den ayrılışı.

Üçüncü hikâyemizin adı Veronalı Âşıklar. Berlin'de uyanıyorlar. Giordano Bruno heykeline bakarken buluyorlar kendilerini. Lucieta'yı 2017 Verona'sına götürüyor anlatıcı. Sevgililer, Nolalı'dan ayrı... Lucieta'yı oraya götürmesindeki sebep Ona olan ölümsüz aşkını Venedik'e dönmeden önce anlatabilmek. İşte Romeo'nun Kalbi... Üstat William Shakespeare'e saygılarımızla...

Dördüncü hikâye Londra'da Dostlarla... Tekrar uykuya dalan anlatıcı, bu sefer Lucieta ile zaman yolculuğuna çıkıyor. Nolalı ile evrenin bir köşesinde sonsuz uzayda buluşuyorlar. Ve Londra, taş yollar, Elizabeth zamanı, Mermaid Tavern ve sürpriz biri, tanışacaklar ileriki bölümlerde...

Tüm bunlarla, Rönesans'ın güzellik ve zorluklarını, bilim ve sanatın ne mücadelelerle karşılaştığını gösteriyor, sonsuz evreninde Giordano Bruno felsefesini biraz olsun yaşamak isteyenlere sesleniyorum. Rönesans'ın kızı Lucieta'ya nasıl âşık olunacağını anlatmak ve Rönesans'ın çocuklarını hayal etmenizi sağlamak istiyorum...

I. Hikâye

Nolalı: Engizisyon Zindanlarında

"Hey iblis orada mısın?" diye soran mahkûm, bu sefer sonu hakkındaki kararı biliyordu. Ona okuma zahmetini göstermişlerdi. Hiçbir yakarışı, hiçbir tövbesini dinlemiyorlardı. Ölüm artık kesindi.

Tekrar: "Hey iblis orada mısın?"

"Buradayım." derinden gelen boğuk bir ses cevap vermişti.

"Haklıymışsın, sonuma hazırlanmalıymışım. Kendimi inkâr etsem de kabul etmiyorlar."

Roma'nın korkunç zindanında Nolalı'nın dinlediği sadece bir monologdu. Adam iki kişi gibi konuşuyordu ama cevapları hep kendi veriyordu. Diğer mahkûmlar gibi sessizlik içinde sırası geleni dinlemeyi tercih edecekti Bruno.

Gün ışığı son oyunlarını oynamak için zindanın o yanındaki, pencerelerden sızmaya başlamıştı. Bruno bu tür yakarışları sekiz yıldır kaldığı zindanlarda duymuştu ama bu seferki bir mantık içinde hareket ediyordu. Dayandığı şey yani iblis, Tanrı'nın gönderdiği bir melek olabilir miydi? Hayır, bu adam acı, sefalet ve korkudan artık kendi gerçekliğine sığınmıştı ve kimseden yardım beklemiyor gibiydi.

"İblis hala orada mısın?"

"Buradayım."

"Yeterince günah çıkarttım. Bana Tanrı hakkında bir şeyler söyler misin?"

Bu makuldü, son geceye girmeden merak edilen şey. İblisin yerine bir kahkaha duyuldu. Bu karşı taraftaki mahkûmlardan birinin hücrelerinden geliyordu. Yine de devam etti son gecesini karşılayacak olan adam:

"İblis, iblis beni duydun niye cevap vermiyorsun? Tanrının beni bağışladığını bilmeliyim."

İblis: "Hiçbir şey bilemezsin."

"Hey dur sakın gitme. Seni o göndermiş olmalı."

İblis: "Ben Heretic, böyle ziyaretleri sadece kendi adıma yapıyorum."

Adam yıkılmak üzere iken karşı koridordaki diğer mahkûm araya girecekti:

"Boş ver şunları, dostum. Nasıl olsa yarın gerçeği öğreneceksin. Ya da belki hiçbir şey öğrenemediğin halde yok olup gideceksin boş ver hahaha"

Adam kendi kendine konuşmayı sürdürdü:

"Heretic, gece tekrar gelecek misin? Bu adama katlanamıyorum."

İblis'in cevabı:"Bu fırsatı kaçırmam, sonu belli olan birinin son gecesi. Uğrarım. Şimdi hoşça kal"

Adam tekrar ve tekrar "Sağ ol Heretic sağ ol, sağ ol..."

Karşı koridordan kahkaha sesleri...

Şimdi herkes susmadan önce isyan eder gibi konuşmalar duyulacaktı.

"Boş ver dostum... Onlar Tanrı'ya senden uzak..."

"Boş ver şunu bırak gülsün..."

"... Gülmeyip ne yapsın."

"Kapatın artık çenenizi..."

"Bu işkence nasıl bitecek."

Konuşmayanlar da vardı Nolalı gibi. Onlar akıl sağlıklarını, zindanda kimse ile konuşmayarak korumaya karar vermişlerdi.

Akşam güneşinin ılıkılığı ve soğuk dünyanın acılarını düşünüyordu Nolalı. Tanrı ve evren bir olduğuna göre, sonsuz evren de doğru olmalıydı. Sonsuz olan onların kaybolmasına izin vermeyecekti ve belki de tüm bunlar geride kaldığında hakikati araştıranlar haklı çıkacaktı.

Adam sustu ve herkes sustu. Ağlama sesleri, soğuk duvarları sardı. Bu adamın kendi kendine konuşmasından daha fazla acı veriyordu. Herkes sonunu düşünmeye başladı.

Nolalı yıllardır beklediği sonun nasıl olacağını düşünmüştü bile. Aklında yazdıklarını tekrar edecekti, ama tek kelime etmeden kimse duymadan:

[Karanlığa düşülen notlar

Ve işte buradayım, hakkımdaki kararlarını çoktan verdiler. Sadece biraz ümitlenir miyim diye bekliyorlar. En küçük bir insan yanılsaması, zafiyeti ya da kendini koruma güdüsü göstermem için sanki ellerini ovuşturuyorlar. İçlerinde merhameti ile tanınan, beni savunma cesaretini gösteren ise adeta yalvarıyor:

- Bırak artık amacına ulaştın.

O anda her şeyi tahmin edebildiğimi sanan ben, merak ifadesi taşıyorum: Tek kelime çıkıyor ağzımdan, bu belki yaşamla son bağ arayışı:

-Nasıl?

İki nöbetçi, uzun koridorda yürütmeye başladığında beni, yanımda eşlik eden cevaplıyor:

-Beklediğin etki oldu, sadece karanlığa düşülen notların ötesine geçti. Çoğaltıldı ve elden ele yayıldı. Önleyemediler. Tüm düşüncelerin tarih olduğu sürece, yaşayacak...

Sözleri bittiğinde yüzümde beliren acı gülümseme, insan olduğum fikrine tekrar dönüşümdü. Fazla söyleyecek bir şeyim kalmadığından mıdır, yoksa nöbetçilerin salona açılacak kapılara iyice yaklaştırmış olmasından mıdır bilemiyordum ama oradaki son dosta sadece bunu verebilmişim.

Nöbetçiler kapıdaki diğer iki nöbetçinin yanına ulaştırdığında beni, ona gitmesini ve beni unutmamasını söyleyecektim:

-Benim için son bir şey yap; yaşamını koru ve beni ara sıra anımsa. Benim geri dönüşüm mümkün değil, anla.

Sonrasında ona uzaklaşması için işaret ettiler, kapıdan önce o geçti, herkes hazırda artık. Nöbetçiler durdukları yerden hareketlenmek için mızraklarını kaldırdı ve dördü birden beni salona soktu. Kararın okunması ile yetindiler, bir kez daha konuşmam için fırsat verecek değildiler.

Son notlarımı bir iblise ya da meleğe yazdırmış olmalıydım, o gün geldiğinde artık kimsenin bilmek istemeyeceği son notları:

“İnanılmaz acılar içinde attığım adımlar ile gökyüzünde yıldızları nafile aradım. Gün kendini gösterdiğinde, anlatılan bir insan çılgınlığı idi. Onları çılgına çevirmiş olmalıydım. Çılgın insanlara ve çılgın dünyalarına acıyarak, yine de hala çabalayarak, kararlılıkla sonuma ulaştım.”]

İşte bu şekilde olacağını düşünmüştü Nolah. Daha sonra, başka düşünceler de buna eklenecekti. Güneş artık çekiliyordu. Gözlerini duvara dikerek kendi sonunu izlemeye devam edecekti Bruno:

[Ayrılamadığım

Her şey bittiğinde, benim için anlatır mısın? Her şeyin dışına çıktığında evreni bile aştığında benim için yıldızların gökyüzünden şu küçücük küredeki insana, bir mektup yollar mısın?

Evet, şimdi evrenin sarıp sarmaladığı çocuklar, sırlar için koşuşturuyorlar. Bak belki de onlar gibiyim. Senden bir söz beklemek fazla değil, yıldızların ötesine gitsen de beni hatırlayacaksın. Geride bıraktıklarım var diyeceksin.

Parçası olduğun şeyi özleyecek ve asla ondan ayrı olmadığını ispatlamış olacaksın. Sen hep buraya aitsin. Bu sonsuz evrenin... Ve evim dediğin başka bir yer değil.

Ah çılgınlar, ah zayıflar... Teslim ettiğim bedenim de olsa, o çocukları görüyor olacağım. Bir yere gitmiyorum. O meydanda hep onların arasında yürüyor, düşünüyor, gülüyor ve kim bilir yazıyor olacağım.]

İşte böylece gün ışığını sona erdirecekti Nolalı. İnsan kendi sonunu çok kez düşünürdü, buradan evrenin sonsuz olduğuna, Tanrı'nın ve kendisinin sonsuzluğuna ulaşabilirdi belki de insan. Yine de şu ağlama sesleri her şeyi bastırıyordu. Karşı koridordaki insafa gelmişti:

"Tamam dostum, iblisi duydun, onu ben de duydum, senin suçun yok. Lanet olasıcalar duydunuz mu? O Tanrı'dan gelen biri ile konuştu."

Hala ağlama sesleri ve sonunda sessizlik. Gece iblis hiç gelmeyecekti. Ve ertesi sabah bağışmalar arasında zavallı adamı alıp götüreceklerdi. Cezası meydanda yakılması idi ve kimse ama kimse bunu önleyemeyecekti. Cellat alevleri canlandığı anda, pencereden yalnız avluyu izleyen Nolalı gözlerini kapatacaktı.

Gözlerini kapattığında pencerenin yanından uzaklaşacaktı. Şimdi aklına düşen nasıl hatırlanacağı idi. Bir öğrencisi zamanında ona söylemişti: "Heykelini dikeceğiz Bruno". Heykelleştğini hissetti, şimdi hiçbir ses duymuyordu. Düşüncelerinde heykel olarak canlanacaktı:

[-Sokaklar-

Aslında, bir amaçla dolaşmakta olduğum İstanbul sokaklarında, hiç beklemediğim bir sürprizle karşılaşacaktım. Gün boyu, aldığım kitabın ısını hissetmeye çalışırken, yağmura rağmen dolaşmam gerektiğini söyleyen bir şeyler vardı. İşte İstiklal Caddesi'nden ara sokaklara daldığımda akşamüstü olmuştu bile.

Belli ki kaybolmak istiyordum. Kitap hala aklımdaydı. Şimdi kabına bakarak: "Acaba ne yapıyorum, dünyamda önemli bir yer tutuyor mu, bu filozof rahip." derken aklımdaki sorunun keskinliğini anlamam için, yürüdüğüm sokakların, giderek yağmur ve karanlığa doğru sürüklendiğini görmem gerekiyordu.

Evet, Dünya'nın tarihi böylesine birbirine bağlı mıydı? Onca bilmediğime rağmen, gidip niye bu noktada direniyordum. Sonra etrafıma bakındım; yanımdan geçenler kahkahalar ve dilimizin neşe sözcükleri ile hayata devam ederken, ben tek kelime edebileceğim dostlardan ayrıldım.

Giderek sözler birbirine karışmaya başladığında, dili anlamamaya başladığımı fark edecektim. "Her yer turist dolmuş" diye düşünürken dikkatimi çeken; insanlar İtalyanca olduğunu düşündüğüm bir dil ile konuşmaya başlamıştı. Hatta biri, bana seslenir gibi "Ortaçağ Latincesi" dedi ve tam cevap verecekken karanlıkta gözden kayboldu.

Artık iyiden iyiye kitabın sıcaklığını hissedebiliyordum. Sonunda her oyunun biteceği gibi, yolumun bildiğim bir yerlere çıkacağını, ümit eder halde buldum kendimi. Ve sonunda dar caddelerden birinin bitiminde bir meydan bulacağımı biliyor gibiydim. İşin ilginç yanı etrafta kimseler kalmamıştı. Çalıştığını sandığım ve sonra gece yarısı on iki'de durmuş olduğunu anladığım saate baktığımda, adımlarımı sıklaştıracaktım. Saatlerce o labirentte dolaşmış olmalıydım.

-Meydan-

Yağmur sürüyor geceyi daha bir korkulur hale getiriyordu. Ve sokağın sonunda bir tabela işaret ediyordu: Campo de' Fiori.

Hayret nidası, şaşkınlık bakışları, kendinden şüphe ve en önemlisi kitaba bir bakış... İşte bu başka bir rüya olmalı dedirten tabela hala karşımda iken, aksini söyleyen, kitabın sıcaklığı hala ellerimde, yağmurun korkutucu dokunuşu kapüşonuma rağmen yüzümdeydi. Çekinerek tabelayı geçerken etrafıma bakışlarım... Kimseler yok.

Ve evet meydana geri geri adımlar atarak girdiğimde, artık bu dünyada olup olmadığımı emin olamıyordum. Sorabileceğim tek bir insan dahi yokken, orayı tanımış olmam işin daha bir ürkütücü olmasına sebep oluyordu.

Burası Roma, burası Campo de' Fiori, burası elimde tuttuğum kitabın sahibinin sonu olan yer... Etraftan yansıyan ışıklar tam bir karanlığı önlüyordu. Kitabın ısısının giderek azaldığını hissedecektim, sanki kanımın donması gibi bir şeydi bu. "Sanırım bu dünyadaki işim bitti.", dediğimde adımlarımı atmaya başlamış ve meydanın görkemli anıtına giderek yaklaşmışım.

Yağmur durmuş, yerlerde ışık oyunları oluşmuştu. Yerlerdeki taşlardan başımı çekinerek kaldırdığımda heykele iyice yaklaşmışım. İnsan suretinde yalnız ikimiz vardık şimdi: Giordano Bruno ve ben.

Tüm olanaksızlığına rağmen, uykuda olsam da uyanamadığıma göre, ya da bir büyü eseri de olsa yapabileceğim tek şey vardı heykele doğru yürümek.

-Heykel-

Giderek büyüyen heykel, dev bir kaidenin üstünde yükselen Nolalı filozofu temsil ediyordu. Rahip cüppesinin kapüşonu başını örterken, yüzü, yeni çıkan ay ışığı ile daha bir görülür olmuştu. Çapraz kelepçelenmiş gibi duran ellerinden birinde kitap taşıyordu.

Öylesine ihtişamla, çekinme duygusunu hissettiren bu heykel, yine de tek yoldaşım gibiydi şimdi. Kaybolmuştum, zamanda bir boşluğa düşmüş olmalıydım ve bütün bunları yüksek sesle tekrarlamaya başlayacaktım.

"Olabilir mi? Çok istediğin bir yere, zamanı durdurarak ulaşabilir misin? Kaybolmuş olmalıyım."

Heykele sırtımı dönüp bunları tekrar edip durdum: Ve bir ses geldi.

"Dilini öğrenmek için fırsatım oldu, yüz otuz yılda buraya uğrayanlar kimlerse hepsinin dilini öğrendim. Her ne kadar gerekli ise?"

Birden irkildim, kaidenin arkasında birinin bu cümleleri kurduğunu düşünmem için her sebebim vardı. Aslında işin ilginç yanı, bunların olması için tek açıklamamı yapmış olmama rağmen irkilmişim.

"Kendini göster, kimsin?"

Hiç ses gelmeyecekti. Kaideadaki diğer figürlere bakıyordum, hepsi dönemin cezalandırılan filozoflarıydılar. Ama Bruno hepsini temsil etmek için o heykelin içinde yaşıyor olmalıydı. Bir iki dakika bekledikten sonra Nolalı'nın yüzüne tekrar baktım. Ay ışığı, yağmurun bıraktığı ıslaklıkla parlıyordu ve gözlerim giderek yorgunlaşıyordu. İşte: Konuşma.

-Konuşma-

"Buradayım", derken heykelin yüzünün kıpırdadığını, dudaklarından Türkçe kelimenin döküldüğünü gördüğümde, geriye doğru bir iki adım atacaktım.

"Sen, burası..." dediğimde bir içten kahkaha atacaktı heykel.

"Ve teorin doğru olmalı, zaman içinde bir boşluğa düşmüş olabilir miyiz? Belki de sonsuz evrende, bir tek çeşit olan maddelerden, bizim için buluşma ayarlayan biri vardır. Her ne ise, buradayım ve yalnız seninle konuşuyorum."

Ben ise, bir filozof ile tartışmaya girecek yetkinlikte bulmuyor olsam da kendimi, onun son cümlesinden bir isteğini sezinlemiştim:

"Benimle konuşmak istiyor olabilir misiniz? Sanırım dört yüz on dört yıldır kimse ile kitaplarınız, anlatılan hikâyeler, kayıp mahkeme tutanakları dışında konuşma fırsatınız olmadı?"

Heykelin elindeki kitapta, bir ışık oyunu oluştu. Bunu fark ettiğinde sessizlikle kitaba baktı, ben de aynı anda elimdeki kitaba bakacaktım. Sessizleşmiş okuyordu. Sonra bana doğru bakarak ayaklarını hareket ettirdi, kaidenin üstünde ayaklarını aşağıya sarkıtacak biçimde oturdu ve şöyle dedi:

"Haklısın, sadece yıldızlardan bir şeyler çıkartabilir miyim diye bakıyordum. Demek dört yüz on dört yıl geçti? Öyle olduğuna göre, yeni kanıtlanan bir şeyler olmalı. Bir de şu heykel... Demek ki bir şeyler anlatabilmişim."

Biraz canım sıkılarak: "Sanırım burada bulunması gereken, profesörler, uzmanlar; onlarla konuşmalıydınız. Ne desem ki, evet yüz otuz yıl önce yapıldı heykeliniz. Ve zamanınızın öngörülerini, bilime yaklaşımınız, aynı maddeden oluşumuz, evren anlayışınız, yıldızların güneşler oluşu ve gezegenlerin etrafında dönüşü, Kopernik'i geçen teorilerinizin yol göstericiliği, yeri göğü ayıranların yanılması ve haklı çıkmanız... Hepsi kanıtlandı. İnsanın uzaya çıkmış olması, çekim yasasından, atoma, atomun parçacıklarına, kuantum teorilerine, önce yerden gözlemlenilen teleskopların uzaya çıkartılıp çok uzaklardaki evrenin derinliklerini bize göstermesine, sayısız bilim adamının aydınlatma dönemi ile teorilerini kanıtlamasına şahit olanlar, belki 2010'lu yılları benim yerime temsil etmeliydi." dediğimde sessizce beni dinleyecekti.

"Çok birikmiş olmalı, her şey yazılmış olmalı, aslında bu söylediklerinin bir kısmını biliyorum, bu meydana gelenleri dinliyordum, dediğin gibi yüz otuz senedir. Ama böyle karşılıklı konuşacağım hiç aklıma gelmemişti."

"Konuşma, düşüncelerin özgürlüğü, idealler uğruna sonuna kadar direnme..." dediğimde Bruno aşağıya atlayıp yürümeye başlayacaktı. Yan yana meydanı dolaşıyorduk. Ve bana bir hikâye anlatacağını söyledi:

"Birini tanıdım, Engizisyon zindanlarında, 1595 olabilir. O zaman konuşmanın değerini bir kez daha anlamıştım. Sana kısaca bahsedeyim."

-Zindan-

"Sürekli sorgulamalar, işkence ve akla gelmeyen infaz sesleri arasında bir yılı Venedik'te iki yılı Roma'da doldurmuştum ve hiçbir ümit olmadığı ortadaydı. Ortadaydı, anlamayacaklardı, vazgeçmeyeceklerdi, onlar yanılan olmayı kabul edemezlerdi. Ve yazdıklarımı savunmayı sürdürdüm.

İşte o yılın soğuk bir gününde getirilen mahkûmlardan birinin sesini duyabiliyordum. Akşamüstü güneş hala varken birden başlıyordu konuşmaya, önceleri korkudan delirdiğini düşünebilirdim, ama yine de dinledim. Bir hafta boyunca aynı saatlerde kendi kendine konuştu. İşte bir keresinde şunları söylemişti:

-Zindan, zindan beni duyuyor musun? Hiç korkmuyor değilim, sonum da yakın gibi. Kendi günahlarımı affedemeyeceğime göre... Hey orada kimse yok mu?

-Buradayım. Adım Heretic.

-Sen de kimsin iblis, ben gerçek bir günah çıkartmadan söz ediyordum.

-Ben Heretic benden iyi bir iblis ya da insan bulamazsın.

-Bu konuda haklı olabilirsin, şu insanların yaptıklarına baksana. Her istediklerini söyledim. İnanmadığım şeyleri, ama nafiye. Sonunda anladım Heretic, gün ışığı varken sana söylüyorum: Yazdığım her ne varsa doğru değilse bile...

-Doğru değilse bile haklısın, tüm gerçek bu. Şimdi merhamet bekleme sonuna hazırlan.

-Sağ ol iblis.

Ertesi sabah onu yakılmak üzere götürdüler. İşte gördün, zindanlar bunun gibi çılgınlıklarla doluydu. İşte gördün insanların düştüğü zavallılığı. Şimdi bunu açıklamama izin ver. Eğer yanılıp gerçekten af dileyseydim, belki kimse suçlayamazdı, acı çok fazlaydı ama taşıdığım da büyük bir sorumluluktan. O iblisle konuşan mahkûm insani olanı yaptı, onların istediklerini söyledi. Ama ben sonun ne olacağını iyi bildiğimden ve belki ona göre daha az işkence gördüğümünden ve yazdıklarımı dayanarak varlık sebebimi oluşturduğumdan, sonumu karşılarken tereddüt etmedim."

-Ayrılış-

Bu konuşmanın ardından, iradesini kıramamış olmalarına memnun olarak, hayranlıkla heykelin gülümseyen yüzüne bakacaktım. Yürüdük; yenilerden bahsettim, birkaç sorusunu yanıtlamaya çalıştım. Ve saatimin işlemeye başladığını fark ettim. Bir 17 Şubat gününe daha girerken hava aydınlanmaya başlamıştı.

Son tur olduğu belli olan, meydan gezintimizin bitişine geldiğimizde; Nolalı Giordano Bruno kaidenin üstünde yerini almış, kitabını her zamanki gibi tutar halde, güneşe yüzünü dönüp şunları söyledi:

"Eğer zamanda bir boşluk daha bulursan, yine bana ayırır mısın, genç adam? Şimdi evrenin yasaları sonsuzluğu anlatırken bir dahaki buluşmaya dek hoşça kal."

Donuklaşan gözlerden sonra cevabım sadece bir "Elbette!" olmuştu ki heykelin artık tek söz etmediğinin farkına varacaktım.

Meydanı diğer yönden terk edecektim. Ardıma baktığımda birkaç çiçekçinin, konuşma yapanların, turistlerin toplanmaya başladığını fark edecektim. Bir anda kendimi tekrar Beyoğlu sokaklarında bulduğumda, İstiklal Caddesi'ne karışırken, elimdeki kitabı hissedecektim. Şimdi her zamankinden sıcak ve canlıydı. Nolalı'ya işte böyle veda edecektim.]

Bruno, düşüncelerinde heykel olarak yaptığı bu yolculuğu tamamladığında tüm bunların olabileceği düşüncesi inanılmaz ama mümkün görünüyordu. İnanılmazdı çünkü bu kadar bir sürede insanların alabileceği yolu tahmin edemiyordu. Mümkündü çünkü bazı öğrencileri onu anlamıştı.

İşte yine öğleden sonra oluyordu. Güneş ışınları zeminde ve oradan sonra duvarda yerini alıyordu. Aklına Nola ve sıcak günlerin özlemi düşecekti. Şimdi geçmişte dolaşacaktı. Ve hiç de heykel değildi. Şarabın ve sıcak ekmeğin tadını anımsayacaktı. Sarı tarlaların hasat sonrası görüntüsü...

Duvara baktığında artık sapsarı renkte, koşan çocukları, yemeklerini hazırlayan köylüleri ve tüm doğayı ve belki yıldızları görebiliyordu. Şimdi geçmişin sarıp sarmaladığı sıcaklığa hasret içinde, saatlerini geçirecekti. Hepsini kendine anlatan biri var gibiydi ve hepsini dinleyecekti.

Birden etrafındaki duvarlar ışıkla birlikte yavaşça gözden kayboldu. Özgürce dolaşabiliyordu, özgürce gün ışığını, havayı hissedebiliyordu. Bunun olamayacak kadar güzel ve sıradanmış gibi olsa da en içten duygularını okşadığını fark etmesi için bir iki dakika yetecekti.

Şimdi sonuna yaklaştığı Roma hapisaneleri gerilerdeydi. Ömrünün en verimli çağlarında kalemden kâğıttan uzak, bir işkence çemberinde acı çeken adam o değildi sanki. İşte yıldızlardan sadece biri olan Güneş'e bunun için teşekkür edebilirdi.

Sırtüstü uzandı, şimdi ellerini başının altına koymuş İtalya kırsalının seslerini, ışık oyunlarını dinleyip izliyordu. Adeta kimsenin kaçamadığı bir yerden ışık gibi süzülüp buralara gelmişti.

Mmkn görünüyordu. Neden olmasın ki, belki sadece ışıık gerçekti. Daha önce böyle Şeyler duymuş olmalıydı.

Gökyüzünün maviliğine daldı, çok az sayıda bulut kümesi beyaz pamuklar gibi maviye karıŐmıŐtı. Bir müzik duyacaktı uzak mı yakın mı olduğuna karar veremese de bir ailenin mırıldanmaları müziğe karıŐacaktı.

İŞte Şimdi tam sırasıydı evrenin sırrını zmŐtı. Sonsuzluğundan bahsedip yazmıŐtı. Kabul etsinler etmesinler, Kopernik'e kızsınlar kızmanınlar, yıldızlardan, sistemlerden sadece birinde yer aldıklarını anlasınlar anlamasınlar, bölünmez evrenin Tanrı'nın farkına varsınlar varmasınlar artık umurunda da değildi. Nasıl olsa işini iyi yapmıştı, onlarca kitabı, Avrupa'ya yayılmıŐtı, nleyememiŐlerdi. Ve Şimdi bu zindanı bile aŐmanın yolunu bulmuŐ, sırt üstü uzanmıŐ anlamanın, anlatabilmenin hazzını hissediyordu.

Asla vazgemeyecekti ve bunu bildiklerinden, ondan ölesiye korkuyorlardı. Korkmalıydılar, yıldızlardan tozları getiren tüm filozoflar gibi o da görevini yapmıştı. Şimdi biraz geçmiş ile sırt üstü uzanıp müziği dinleyebilirdi.

-Son-

II. Hikâye

Nolalı: Venedik Günleri

Tam da evrenin ve dünyaların ve sonsuzluğun sırrını anlamaya çalışırken, oradan buradan toparladıklarımı okurken, evimin sınırlarının güvenliğinde sınırsız tartışırken uykuya dalacaktım. Bir gün bu evdeki sınırların aslında var olmadığını anladığımda her şeyi daha iyi anlayabilecektim. Sınır yoktu düşüncelerim sonsuzluğa gönderilmişti, düşünerek, yazarak ve daha görsel olarak internette bile yayınlayarak.

Ve rüya başlar. Sonsuz evrenden söz etmek için bir merkezi olduğunu reddetmek gerekir. Her nokta, her atom bir kürenin merkezi ve bu merkezler sonsuz iken, oradan oraya sürüklenirken buldum kendimi. Galaksiler, toz, ışık, süpernova patlamaları, beyaz cüceler ve fantastik bir hikâye. Hepsi bir araya gelince korkutucu gelecekti bana, tüm bunların ortasında bir ses duyacaktım:

“Sana söylemiştim.”

“Kimsin?”

“Benim Nolalı, Bruno. Bir ev mi arıyorsun, bir başlangıç noktası sınırları olan bir sığınak ya da bir açıklama.”

“Tahmin etmeliydim bu ses uzaydaki bir gezegenin konuşması gibi, öylesine boğuk, uzay aracının kaydettiği ve öylesine tiz yine uzay aracının kaydettiği, kendini gösterecek misin Bruno?”

“Ayda bir krater varmış benim adımımı vermişsiniz. Onur duydum.”

“Giordano Bruno krateri, insanoğlu bilimin havarilerini unutmaz.”

“Evet, konuşmanı yapma zamanı işte. Herkes bir şeyler bekliyor. Kaybolmuştun. Seni tekrar doğduğun gezegene getirebildim mi, hiç gitmediğin Venedik’e gitmeye ne dersin benimle.”

“Düşünürüm.”

“Düşün. O zaman şimdi 2008’e git Berlin’e orada olduğunu hayal et ve giriş konuşmanı yap bu rüya için. Sonra seni 1592’nin Venedik şehrine götüreceğim. Hazırlan.”

Sonra o boğuk desem olamayacak, tiz desem olmayacak, sonsuz frekanstaki ses, sessizleşti ve konuşmamı yaptım.

-Konuşma-

2008

Ve evrenin sonsuzluğunu açıkladıklarında, onlara inanamadılar. İnanmak istemediler, minimum ve maksimumlarla, atomlarla, noktalar ile geometri ile Tanrı anlayışı ile açıkladılar. Ve onlar inanmadılar, işlerine gelmeyenleri susturdular.

Öylesine bir mücadeleydi ki asırlar öncesinin düşünürlerini bulmak için karanlıkları göze aldılar. Bir kitaplarına ulaşmak için türlü engelleri aştılar. Kim bilir ellerine ne kadar bilgi geçmişti ki onlar yeniden düşündüler. Bilimin havarilerine ve çağdaşlarına tutundular. Hep beraber çözüme ulaşmak için aşkla çalıştılar.

Zindanlarda, horlanma ile küçük görülme ile alaylarla mücadele ettiler her gün. Tahammülsüzlüğün her türlüüne maruz kalarak ve nihayetinde ateşe bile atılarak. Bruno, işte alevleriyle sınırlarını çizdi şimdiki dünya ile karanlıkların arasındaki. Artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Rönesans taçlanmıştı ve sistematik bir aydınlanmanın önü açılmıştı.

Şimdi Sonsuz evreninde Bruno'nun Berlin'deki heykelini dikecekti insanlar. Baş üstü bir insan, belki de sadece baktığın açıdan. Sonsuz evren şarkılarında her yönde sonsuzluk varken, sonsuz merkezden oluşan kürelerden söz edilirken 2008 insanı onu böyle görecekti.

Evet, karşılıklı bir şeyler içtiğimiz bir konuşma için zamanı ayarlamalıyız Giordano Bruno. Ben yine heykellerinin yanına gelip canlanmasını anlatacakken ve senin görüşlerinin bir kısmını biraz anlamaya çalışırken...

-

Kahramanca Coşku

Kahramanca coşkuyu taşıyordu içinde, sözlerinde, düşüncelerinde ve geldiği gittiği yerleri düşünüyordu. Yaratan doğaya, içindeki ışığa ve akla inanıyordu. Bir kimyasal çöplüğe, rastlantısal oluşuma karşı çıkıyordu.

Hiçbir şey sınırları olan belli bir yerdeki evren kadar saçma olamazdı. Ne evren ne Tanrı... Tanrı belki de sadece yaratan doğadaki ışıktı.

Oradan oraya sürükleniyor ve sadece kahramanca coşku adına sürülmeyi, saldırıları, mücadeleyi kabul ediyordu. Örnek olmalıydı düşüncelerine, kahramanca coşkusunu son ana kadar kaybetmemeliydi çünkü O Giordano Bruno'ydu işte.

Not 1-Kahramanca coşku: "eroico furore" Ernst Bloch- Rönesans felsefesi syf-41

Not 2-Yaratan doğa: "Natura naturans" Ernst Bloch- Rönesans felsefesi syf-34

-

Bir not:

Bu arada bu yaratan doğa (Natura naturans) dinlerdeki bir ayrı tanrı değil gibi. Daha materyalist, metafiziği ret eden ve sonsuz evrenle bütünleşmiş, bir gereklilik yaratımı.

Yani öyle Olimpos'da oturan ya da emirler gönderen bir tanrı anlayışı değil bu natura naturans. Öteki dünya yoktur buna göre, sonsuz evren ötekini kabul etmez. Yaratan güç bu doğa olduğu gibi, evrenin de yaratılan doğa olduğunu, sonsuz evrenin de sonlu bir tanrı anlayışını ret ettiğini söylüyor.

-Konuşmanın sonu-

-

O rüyalardaydı

“Bruno, Bruno... Burada mısın?”

“Nerede?”

“Venedik’e gideceğini söylemiştin. Yoksa konuşmam iyi değil miydi?”

“Ben beğendim, bazı hatalar olabilir, ben de hatırlamıyorum. Aaa Venedik, neden vazgeçelim, bekle bizi Venedik Cumhuriyeti.”

Ve böylece, rüyamda atıp tutabilme hakkımı, en iyi biçimde kullandığıma ikna oldum. Öyle büyük itiraz beklemiyordum zaten. Ve yol arkadaşım ile Venedik’e evrenin bir köşesinden yolculuk edecektim.

“Orada tanıdığın biri var mı?”

“Mocenigo adında pek de iyi tanımadığım biri var. Hafıza tekniklerimi öğrenmek istiyormuş. Kötü bir his veriyor. Ama göreceğiz.”

Ve işte Venedik... Notalı’nın amacı düşüncelerini rahatça yazabileceği, konuşabileceği, yayınlayabileceği özgür bir şehre gitmekti. Peki ya benim amacım: Merak, bir şeylerin parçası olma arzusu, bir süre O insanları tanıma, fikirlerini dinleme arzusu.

Aşkı bulacağım hiç aklıma gelmezdi. O geceki dansa kadar. Adı Lucieta’ydı ve yüzünün mükemmel görüntüsünü hiç unutmayacaktım.

-

Şimdi Müzik

Çalan müzik o zamana ait değildi. Bruno yanıma yaklaşıp:

“Bu şarkıyı aslında henüz bestelediler. Müzisyenlerin eline tutuşturdum, bir şartla çalabileceklerdi, bir şartla, bir daha hiç duyulmamışçasına unutarak. Aslında bu salondaki kimse hatırlamayacak, sen bile, ben bile.”

“Nasıl olur işte alıyorlar...”

“Doğanın notalarını... Doğayı unutacaksınız... Nerden geldiğınızı unutacaksınız, nereye gittiğiniz unutacaksınız. Tekrar ve tekrar...”

“Nolalı, sen şimdi, neyse unuttum. Bu dansı düzenleyenleri tanıyor musun?”

“Elbette tanıştım.”

“Yani davet edildik öyle değil mi?”

“Ünümü küçümseme dostum, krallar, kraliçeler bile davet edebilirdi...”

“Ünlü filozof...”

İkimiz birlikte kadeh kaldırırken:

“Giordano Bruno’yu... Ha ha ha.”

-

Sihirli mandolin

“Ahh harikaydı...”

“Harika, mükemmel...”

“Tebrikler, ne müzik...”

Şarkının bitmesi ile kısa sözler. Ve sohbet.

“Davet edenler kimler demiştin?”

“Morosini, tek bildiğim adı. Mocenigo’nun önem verdiği biri. Benim içinse Mocenigo rahatsız edici gelmeye başladı.”

“Mocenigo, hafıza dersleri istiyordu.”

“Fazlasını istediğine eminim, belki beni büyücü filan da sanıyor olabilir.”

“Ha Ha Ha...”

“Haha ha haa...”

“Ha haa haaaha...”

Her yerde kahkahalar, çeşit çeşit. Ve işte yeni şarkının zamanıydı. Oradaki konuklar içlerinden birinin adını andılar:

“Lucieta, evet sen çalmalısın, haydi ama.”

“Lucieta, evet işte buradasın.”

Bu gözlerimi alamayacağım güzellikteki kızın çalması için uğraşıyorlardı. Aslında onu unutamazdım, unutmamalıydım. Ve mandolinini alan kız biraz mahcup önündeki notalara baktı. Notalı kulağıma eğilerek:

“Bu notalar da daha bestelenmedi. Hiçbiri hatırlanmayacak.”

Ve dinlediğim en güzel şarkılardan biri daha çalınacaktı. Dans ettiler, benim gözüm ise mandolini çalan kızdan başkasını görmüyordu bile.

-

Rüyaların dili

Tüm bunlar olurken Notalı neler düşünüyordu. Sadece ondan daha sonra dinleyeceklerimden bilebilirdim. Natura naturata içinde aşka yer var mıydı? Sevgi bağları sonsuzluğun içinde ne kadar anlamlıydı?

O Giordano Bruno’ydu ve yaşadığı dönem acımasızdı. Venedik’te bile özgür sayılmazdı. Tüm gözler hemen üstüne dönüyordu. İnsanların gelişmişliği ne kadar fazla ise hoşgörü ve sevgi o kadar şanslı olabilirdi.

İşte gelişmiş bir yaratık dediğim Lucieta’yı ilk bakışta sevmem bu yüzdendi. Onun notalarında sevgiyi hissedebilirdiniz. Şarkı bitecek ve hepimiz tekrar sıradan dünyaya dönecektik. Sihirli mandolin susacak, sonsuzluk içinde kaybolup gidecekti işte, bu üçüncü gezegenin uyanış yüzyıllarından birinde.

“Beni tanıştırmalısınız?”

“Kiminle?”

“Şey elbette Morosini ile.”

“Ha ha dostum onu ben de tanımıyorum.”

“Eserlerinin sonsuza kadar saklanması için uğraşmalıyız.”

“Merak etme o iş halledilecek, bir planım vardı ve başarıya ulaşacak eminim.”

Ve Sonsuzluk bir iddia olsa da, insanlık hafızasında yerini alacağı kesindi. Peki, ben ne istiyordum? İşte benimle evrenin bir köşesinde konuşmayı niye seçmişti bu ünlü filozof... Yeterince değerli bir yazı mı yazmıştım, rüyalarımda olsa bile onunla konuşabilmeyi nasıl başarmıştım?

Rüya ya her şey bölük pörçük, Lucieta, Notalı ve diğerleri, hepsi benimle konuşmakta oldukları dilin bile aslında bana ne kadar yabancı olduğunu bilmiyorlardı. Rüyada diller bile anlaşılabilirken, biz insanlar neden anlamayalım, neden acı çekelim? Emin olduğum hepsinin bu acıya değdiği idi. Rüyaların dili vardı ve sonsuzlukta yeri.

-

Zamanının ötesinden

Ve konuştuk... Lucieta, Morosini'nin de bulunduğu onlar konseyinin üyelerinden birinin kızıymış. O gece kim olduğumu tanıtırken yazar kişiliğimi ön plana çıkartacaktım.

“Sizi dinlemek harikaydı, yani mandolin ile çaldığınız eser...”

“İlk defa gördüğüm notalardı. Ne garip hiçbir aklımda değil.”

...

Garip mi diye düşünecektim. Sebebini söyleyemezdim ona, o anda, o zamanda söyleyemezdim ve Nolalı'nın bizi takip ettiğini fark ettim.

“Artık gitmeliyim, sizinle tekrar görüşmek isterim, eminim çalacak yeni eserler, şarkılar olacaktır.”

“Memnun olurum bayım.”

...

Ve zamanı gelmişti Nolalı, Morosini ve Fosca ile tanışmış gece ilerlemişti bile. Artık dans bitiyordu. Ayrılma zamanı, aşktan uzaklaşma, gerçeklerle yüzleşme zamanı...

Ve biz ayrılırken tanıdık bir ses; “Lucieta” diyebilecektim. Şarkısını söyleyecekti. Yine Nolalı'nın bıraktığı nota ve sözlerle, yine zamanının ötesinden, sanki başka bir dünyadan...

-

Düşman kardeşler

Şimdi, kaldığımız yere dönerken, Venedik kanallarında yol alırken kendi kendime söylenecektim:

“Ne muhteşem bir ses...”

“Onu nasıl buluyorsun?”

“Gelişmiş, zamanının ötesinde.”

Nolalı içini çekerek:

“Sence, De l'Infinito, Universo, e Mondì*, 1584 yılında yayınlandığından beri, dünyanın bakışı değişti mi? Birkaç satırını okuduğumu biliyorum, hepsini diline çevirmeyi isterdim.”

“Sonluluk kavramını bu dünya için koyarken, sonsuz dünyanın varlığından söz ettiğini, sonsuzluk nasıl olabilir tartışırken ve evren ile Tanrı anlayışını, dinin anlayışına karşı nasıl savunduğunu düşündüğümüzde, evet değişmiş olmalı. Eserini bir gün tam anlamı ile okuyacağım, belki, belki...”

“Sence o gelişmiş mi? Lucieta?”

O anda donuk gözlere baktım ve dedim ki:

“O okudu öyle değil mi?”

“Elbette sevgili dostum, senin zamanında bile tam olarak diline çevrilmemiş kitabı okudu.”

Yine donuk gözlerle bekleyişi:

“O zaman bizden gizlenen bir şeyler var?”

“Beni ne kadar çok yerde aforoz ettiler biliyor musun? Roma’nın dikkatini nasıl çektiğimi biliyorsun değil mi?”

“Ve dinler düşman kardeşler gibi seni unutturmaya adını bile duymamız için eserlerini gizleme, çevirtmemeye karar verdi. Ortaçağ’a doğru hızlı bir geri devinim...”

Ve bu sefer gökyüzüne bakacaktı, gözleri parlamaya başlamıştı, yıldızlardan ışıkları alıyordu ve Giordano Bruno dedi ki:

“Ne gördüğüm hakikati gizlemekten hoşlanırım, ne de bunu açıkça ifade etmekten korkarım. Aydınlık ve karanlık arasındaki, bilim ve cehalet arasındaki savaşa her yerde katıldım. Bundan dolayı her yerde zorlukla karşılaştım ve cehaletin babaları olan resmî akademisyenlerin yanı sıra kalın kafalı çoğunluğun öfkesinde hedef olarak yaşadım.”**

O anda daha önceden duyduğum bu sözleri benimle paylaşmasının gururunu hissediyordum. Yıldızlardan bakışını çevirip, tekrar bana döndü ve:

“Şimdi söyle dostum, seni evrenin sonsuzluğunda bir yerinde rüyada bulan ben miydim? Yoksa sen mi beni buldun?”

Soruyu anlamıştım:

“Elbette ki seni bulmamı sağlayanlar oldu ama sen kendini tüm yazdıkların ile bize bir şekilde duyurdun. Rüya mı evet Nolalı, hem sen sesini duyurdun, hem ben aradım, yıllarca, sonsuz rüyalarda.”

“Bu güzel, şuradan gelen müziği duyuyor musun? Ne kadar dingin ve ne kadar kararlı... Ne kadar gelişmiş ve ne kadar yaşam... İsyan ediyor tekdüzelige, sonsuzluğun içinde ben de varım ve anlıyorum diyor.”

“Rönesans.”

Yavaşça ilerlemeyi sürdürdük. Ciddiye alınmanın hazzı ve güzel bir konuşmanın etkileri ile bu sefer, gökyüzünden bir yıldız seçmek üzere, müzik kulağımda gökyüzüne bakan ben olacaktım.

*İngilizce çevirisi için bkz. On the Infinite, the Universe, and the Worlds by Giordano Bruno, Translation and introduction by Scott Gosnell, ISBN-13: 978-1500826314

** https://tr.wikiquote.org/wiki/Giordano_Bruno

-

Dostlar

“Senin hiç dostun yok mu?” birbirimize bakıp aynı soruyu sorduk o anda. Soru seçilmişti. İlk yanıtlayan ben oldum.

“Var elbette. Bir de zaman içinde kaybettiğim, bir yerlerde bıraktıklarım var.”

“Senin için, yanında mücadele edecekler? Kazanmanız güç olan bir savaşın, savaş meydanında olsanız ve gitme şansları olsa?”

“Onlar sonuna kadar kalırdı.”

“Sevgi... Etkileyici birisiniz. Etkilendim, gerçekten.”

“Ya siz?” diyebildim Nolalı’ya

“Ben yapayalnızım. Sadece tahminim belki beni anlayanlar çıkar.”

O anda başımı iki yana salladım.

“Elbette özgür ifadenin savunucusunu anlayacaklar.”

“Sadece...”

“Evet, sadece?” dedim.

“Sadece bazen tevazu ile savaştığımı anlatmam zor oluyor. Hiçbir çıkarım olmadığı halde onca otorite sahibi ile savaştığım halde, sevgi duyulmaması, kibirli olduğum düşüncesi, uzak olduğum, yabancı olduğum yakıştırmaları...”

“Evet, az önce söylediğiniz sözlerdeki gibi, cehalet ve yobazlık bunlar. Kimse kendi cehaletinin ve yobazlığının yüzüne vurulmasını sevmez. Ruhban sınıfı affetmez. Diğer dinlerden olanlar ise, başka dinin eleştirilmesi, reform hareketi isteyenleri korkuyla karşılar, kendi dinlerinin de aynı kökenden geldiğini bildiğinden seni, zaten kâfir, yabancı diyerek konumunu korurlar, halktan soğuturlar. Bir çevirisini yapmazlar eserlerinin, söylediği her sözü çarpıtıp bin senelik yobazlıklarını sürdürürler. O yüzden dostum, gerçekte dostunuz olsa bile savaşacak bir meydanınız bile olmaz.”

“Ne önerirsin, yani yenilgiyi kabul mü edelim? Dostlarımı nasıl toparlarım?” diye sordu.

“Onlar için savaşacak duyguya, meydana, umuda ihtiyaç var. Geleceğin dünyasında, yazılar kâğıt olmayan yerlerde paylaşılabiliyor. Ve anında birçok kişiye ulaşabiliyorsunuz. Ancak bu kural orası için de hala geçerli.”

“Geçerli olan? Benden bahsettiğinde neler oluyor?”

“Korku, bilinmezlik duygusu, yabancılık, aman Nolalı da kimmiş... Bir avuç insan dışında kimseyi etkilemiyor. Kıllarını kıpırdatmıyorlar. Onun için kaybedeceğimizi bildikleri bir

savaşta bile meydanda yanımda savaşacak dostlarım olduğu için şanslıyım. Yoksa şimdiye kadar bizi yok ederlerdi.”

Gondol ilerliyordu, gecenin bir yarısı kimsenin değilse bile, az kişinin bileceği bir rüyadan kesitler işte diye içimden geçirdim.

“Evet, şimdi seni daha iyi anladım, benim için kendini riske atma, daha az kibirli olduğu imajı verilen birini anlat. Ya da kimseyi eleştirmeyen birini...”

“Evet, artık çok geç sen bir kahraman oldun bile Nolalı Giordano Bruno.”

Sonunda kalacağım yere ulaştık, ayrılırken ekledi:

“Dostluk, karşılık beklemeden sevmek ve omuz vermek, hoşça kal.”

“Hoşçakal.”

-

Masal Mektupları

Yalnız kaldığımda, üst kattaki odama çekilip, açık pencereden yıldızları seyrederken, bir karar aldım. Lucieta’ya olan sevgimi mektuplara dökecektim, hayalimde onu canlandıracak, en güzel yıldıza bakarken onun yüzünü düşleyecektim.

Masal mektupları dedim ve kaleme sarıldım, sadece bir paragraf yazabildim ilk başta... O kadar yoğun duygularım vardı ki bir paragrafta toplandıklarında herşeyden etkiliydiler. İşte o mektup:

Beni öylesine sev ki hayali sevgili...

Müziği her dinlediğimde, o resme her baktığımda hayali görebileyim. Hayal edeyim müziği, seni hayal edeyim. Ruhumu kurtardım, artık eminim, seni hissedebildiğime göre. Tüm duygularım bu an için, tüm yaşamım senin için hayali sevgili. Gel müziği dinleyip hayallere dalalım.

-

Ertesi gece iki mektup daha yazacaktım. İşte birincisi:

Masal Gibi

Bir yıldız seçtim, belki hayali, belki sadece ışığı var ama o zaman ışığını seçtim. Seni seçtim, belki gerçek, belki sadece hayalin var ama o zaman hayalini seçtim.

Odamın penceresinden her baktığımda sonsuz evrene, sevgi dolu yüzünü, o gözleri ve sözleri hayal edebiliyorum. Masal gibi geliyor bizlere tüm bunlar, kimselere anlatmadığım masallar...

Şansı olup da okuyan biri olursa, bilmelidir ki bunlar masal mektupları, hayali olan yıldızlara bakılırken yazıldı, aklımdaki müziklerle, biriktirdiklerimle ve sevgilinin hayali ile...

Ve ikincisi:

Sen hep

Sen hep aynıydın sevgili. Sen sevginin adıydın ve öyle geldin. Sen gözbebeklerinde gizliydin, bakışlarda, başından beri. Senin bakışlarını tam olarak gördüğüm ilk anda anladım, beni seviyordun, gözlerimi seviyordun ve gözlerini sevdim.

Bir kez daha baktığımda sonsuza kadar hep aynı gözler... O bana bakan kızın gözlerinde kaybolmuştum. Anlarsın diye çekindim, bakışımı kaçırmaya çalıştım. Ama senin için her şey bitmişti. Sevgiyi tanırdın ve bende onu gördün.

Sen hep o sevgiliydin, hayallerin sevgilisi... Hep gelecektin o gözlerle bana bakıp...

-

Aynı değil

Aklımda dostum demek istediğim Nolalı'ya ve sevdiğim Lucieta'ya yer vardı işte. Dostluk ve sevgi iki kelimeydi ki birbirinden ayrılmazdı. Nereye gideceğimizi kim bilebilirdi.

Rüyamda evrenin bir köşesinde bulduğum Nolalı, aslında 1592 yılındaki Giordano Bruno değildi elbette. Çok daha gelişmişti ama yine de bir şeylere sıkıca bağlıydı. Kaderini yaşayacak 1592'nin Giordano Bruno'suna müdahale etmeyecekti.

Bu ilişkiyi bir şeye benzetiyordum. Yıldızlara Işığını bırakmıştı, evrene, bu ışık 1592 yılındaki Bruno idi. Ve uzaklaşan yıldızın kendisi ise günümüz ve gelecekteki Nolalı'ydı.

-

O Gentle Breeze

Ve Lucieta... Biz ayrı zamanların insanlarıyız. Belki sana aşk duyguları ile bağlanmamalıyım. Belki sadece rüyanın biteceğini bilerek, hiç bu yazıları yazmamalıyım. Ama gece biterken o tarihi yapının dev penceresinden, evrene yıldızlara baktığımda gördüğüm sen. Işığını bırakmışsın 1592 yazına...

Ve yıldız tozları ışıklara dalarak geçen bir gece daha sona ererken, biraz yorgun ama mutlu ben, kalemı bırakacak ve son yıldızlara bakacaktım. Ve sabahyıldızı kendini gösterdiğinde bir meltem...

“O Gentle Breeze, tıpkı onun nefesi gibi, O Gentle Breeze, O Lucieta ”

-

Soylunun istediği

Mocenigo: “Bana bildiğin her yöntemi, her şeyi öğretmelisin Bruno. Seni buraya çağırma sebebim bu.”

Nolalı:”Sana tüm bildiklerimi öğretmeye kalkarsam dostum, bu çok zor olurdu; iki ömür süresi daha harcasam tüm aklımdakini aktaramam. Sana anlatacağım genel esasları, kuralları ve tekniği, hafızanın nasıl bir yapıyı hayal etmek olduğunu...”

Mocenigo: ”Hmmm evet, bu işime yarayacaktır ama benim başka bir istediğim daha var...”

Nolalı alaycı bir gülümseme yerleştirecekti yüzüne. Şimdi neyin geleceğini biliyor gibiydi. Karşısındaki adam deli gibi görünmemek ama aynı zamanda, bir filozof-rahipten isteyeceği şeyi açıklamak için adeta kıvranıyordu. Soğuk terler döken Mocenigo sözüne devam etti:

“Bana daha önemli, daha kalıcı bir şey anlatmalısın.”

Nolalı alay ederek:” Örneğin evrenin sonsuz olduğunu, bu sonsuzlukta sonsuz yıldız ve tıpkı bizim güneşimizin etrafında dönen dünyamız gibi, bu yıldızların etrafında da sayısız dünya olduğunu ve yaşamın buralarda da olduğunu, Tanrı’nın bu sonsuz evrenle bir olan, bir bütün olan natura naturans ve natura naturata ilkeleri ile açıklandığını mı anlatayım istersin? Ya da tüm bunların senin veya benim ne kadar küçük olduğumuzu anlattığı gibi, sonsuzlukta kaybolma şansının olmadığını söyleyip avunmanı mı sağlayayım?”

Mocenigo şaşkın ama hezeyanlar içinde: ”Hayır, hayır bunlar ilginç teoriler ama benim ihtiyaç duyduğum şey, şey...”

Adamın böyle kıvrınması artık sıkıntı vermeye başlamıştı. Nolalı bir cümle kurdu ve tekrar alaycı gülümsemesini takındı: “Kitabım 1582 yılı De Umbris Idearum & Ars Memoriae’i okumalısın o zaman öğrenim kolaylaşacak...”

Venedikli soylu artık hezeyanlarını dile getirecekti: “Bruno bana bir şey öğretmelisin; senin büyü ile ilgilendiğini biliyorum. Bana, bana... Bana ölümsüzlüğün sırrını öğretmelisin. İşte tek istediğim, diğerlerini boş ver.”

Nolalı, bu sözleri duyunca daha fazla dayanamadı kahkahalarla güldü, aslında bekliyor gibiydi bunun geleceğini: “Hahahaa haahahaa ölümsüzlük, ölümsüzlük, büyü, gerisini boş ver ha... Hahaha HaaHa.”

Başlarda adam, istediğini söylemenin rahatlaması ve Nolalı’nın alay ettiğini anlamaması sebebi ile kendi de güldü: “Ha haaahaa evet tam olarak istediğim bu Bruno, seni bunun için çağırdım”

Nolalı biraz daha güldü: “Ha hahhaa haaa...” Ve yüzünü mum ışığına yaklaştırdı. Şimdi kokutucu bir yüz ifadesi ile cüppesinin kapüşonu başına çekilmiş iken konuşacaktı. Bu görüntü Mocenigo’nun bir anda yaptığının ne kadar ciddi olduğunu anlaması ve korkması için yeterli olmuştu:

“Şimdi beni iyi dinle Mocenigo. Öncelikle bende böyle büyü güçleri yok, ben büyücü değilim, ölümsüzlük büyü ile elde edilebilen bir şey olsaydı hiç şansın yoktu yani, en azından benimle. Sonra gerisini boş ver dediğin şeyleri bilmeden ölümsüzlüğe ulaşabileceğini mi sanıyordun. Hiç sanmıyorum. Sonsuzlukta bir şansın olabilir belki ama ben sana sadece bildiklerimi öğretebilirim. Ölümsüzlük mü? Bunun için çok çalışmalısın dostum çok ve belki sonunda ölümsüzlüğe de ulaşamayabilirsin.”

Mocenigo şimdi bu cevap ile hayal kırıklığına uğramış olacaktı ki korkutucu yüze nefretle baktı: “Sen sen bana öğretmek istemiyorsun. Büyülerini gizliyorsun, hep kitaplarından söz ediyorsun. Artık açık konuşalım ben Venedik’te nesiller boyu gelen soylu bir ailedenim ve seni korumak için elimden geleni yapıyorum. Morosini veya diğerlerinin umurunda değilsin. Morosini onlar konseyinde olabilir ama ben de önemli biriyim. Fosca ile olan yakınlaşmanı da biliyorum, Morosini’nin küçük sevgilisi ile ilgini. Şimdi durumun açık artık bana ölümsüzlük sırrını vereceksin. Senden tek istediğim bu. Ve bir daha gülme.”

Nolalı kahkahayı basacaktı: “Ama dostum sana söyledim Haha haha haaaaa. Ben bir büyücü değilim, ben bir filozofum. Politik oyunların beni korkutmuyor ama sana yine de söyledim. Elimizdeki hiçbir şey seni mutlu edemez. Belki bir gün ölümsüzlüğü de buluruz ama sabretmelisin.”

Adam kızgın, odayı terk etmekte olan Nolalı’nın ardından bağıracaktı:” Sırrını sonsuza kadar saklayamazsın, beni oyaladığını ve ölümsüzlüğün sırrını büyülerin ile çözdüğünü biliyorum, sana biraz daha zaman vereceğim, geri dönüp anlatman için yoksa yapacağımı biliyorum. Nereye gidiyorsun sözüm bitmedi... Dur Bruno sana söylüyorum.”

Nolalı bıkmış ve bu mantığı bulanmış adamdan uzaklaşmak istemişti, çıkarken şunu söyleyecekti: “Fosca’nın malikânesine gidiyorum beni davet etmiş, o çok güzel bir kadın ve akıllı. Dediğim gibi benden buraya gelirken istediklerini yaptım, fazlası için tüm çalışmalar bile yeterli olamayabilir. Seni uyardım, unut bunu bende böyle bir büyü sırrı yok.”

Gondola yönelen Nolalı’nın ardından Mocenigo:”Sana birkaç gün daha müddet. Geri dönmen için. Canın cehenneme Giordano Bruno.”

Nolalı gülerek, gondolda uzaklaşır:” Senin de canın cehenneme Venedikli önemli adam, soyluların soylusu Giovanni Mocenigo. Hahaha hhaahha.”

-

Karnaval

Nolalı bunları yaşarken ben de bir görüşme yapacaktım. Aslında Nolalı’nın da katılacağı bir görüşme. O mektupları Lucieta’ya göndermeli miydim? Birkaç buluşmadan sonra evet... Bütün engellere rağmen ona yazdıklarımı gönderdim. O zamandan beri bir haber yok. İşte onunla görüşme şansı.

Piazza San Marco, Venedik'in muhteşem meydanı... Bir gün önce başlayan Venedik Karnavalı'nda maskeler, çoktan sahiplerine gereken hizmeti vermeye başlamış. Aslında bir yasa ile yasaklanmış maskeler, güvenlikmiş. Ama kimse aldırıyor Venedik yine de canlı.

Meydanda saat kulesine takılıyor gözüm, oradan oraya koşturanlar, kahkahalar ve müzik... Acaba gelecek mi? O mektuplardan sonra beni görmek isteyecek miydi? Ve ardından seslenen bir ses:

“Siz bayım, evet siz, maskenizin yasal bir şey olmadığını biliyor olmalısınız”, ses bir kadın sesiydi. Ardıma bakacaktım ister istemez. Sesini değiştirmeye çalışsa da, bu onun sesiydi.

“Çok özür dile... Siz. Demek bu maskenin ardından benim yasayı çiğnediğimi söylüyorsunuz, ya siz genç hanım, sizin bir mazeretiniz var mı?” öylesine mutluydum ki.

“Elbette var, ben buraya bir görevle geldim, diyelim. Bazı mektuplar...”, ve sesini değiştirmekten vazgeçti: “Aldığım en güzel mektuplar için geldim. Sahibini bulmak için.”

“Bu maskenin ardında yüzyıllar sonrası gizli Lucieta ve ben seni o zamandan geriye dönerek sevdim.”

“Bilmece gibi konuşmanızı seviyorum.” Yanıma yaklaştı gece vakti her yerde insanlar eğlenirken, ışık oyunları ve müzik içinde, ama sanki zamanın içinde sadece ikimiz varmışız gibi birbirimize yürüdük. Maskeler takılıyken ellerini omzuma ve göğsüme koydu ve “Şimdi zamanı”, dedi.

Öpüştük ve sonrasında gülüyorduk kalabalığa karıştık. Çılgına eğleniyorduk. Birden Lucieta bana birilerini işaret etti: “ Bak Fosca ve arkadaşın.”. Dayanamadık ve onlara el salladık. Bizi gördüler. Uzaktan bağırdı Notalı: ”Sizin için bu gece... Venedik sizin için...” Ve sonra Fosca onu öpecekti, kalabalıkta kaybolacaklardı.

O çılgın geceler boyunca eğlendik ve Lucieta bir yıldız gibi parıldayan güzellik, bir sevgili, bir içten duyguydu. İşte karnaval, işte sevgi, artık kimse bizi etkileyemezdi. Bizler sevginin dilini konuşuyorduk işte Venedik'te.

-

Gözlerinde gelecek

Karnaval, geceler ve günler boyunca bizi mutlu etmişti. Sonsuz eğlence... Karnaval geceleri... Müzik... Yıldızların altında Venedik'te maskelerimizle biz... Ve dostluk... Ve mutluluk.

Şimdi Venedik kanallarında bir yerde, gece onu evine bırakmadan önce dolaşıyoruz. O güzel Rönesans yüzü, o akıl dolu, sanatsal yüz... Sevgili Lucieta zamanın içinde bir yolcуда bir şeyler görebiliyor musun? Sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Aydınlanmanın meşalesini taşıyanlar, bilim veya düşünceler. Ben pek azını bilsem de ortak aklın dünyasında bunlar biliniyor. Şimdi sana nasıl bir gelecek verebilirim?

“Şimdi sana nasıl bir gelecek verebilirim Lucieta?”

“Yıldızlardan, zamanın ötesinden bir gelecek, en güzel mektupların geleceği...”, gülümsüyor elini yanağıma götürüyor. Hafifçe dokunuyor. Hafifçe yaslanıyorum buz gibi eline. Gözlerimi kapatmamı söylüyor:

“Gözlerini kapat, geleceğin nasıl olacağını düşün ve gözlerini açtığında gözbebeklerinde hepsini bana göster.”

Ve gözlerimi kapatıyorum. Nolalı ile buluştuğumuz evrenin o uzak köşesini görüyorum. Galaksiler, nebula, yıldızlar, gezegenler ve derken Dünya, 2008 yılında Berlin’de dikilmiş Giordano Bruno heykeli ve hepsinin ötesinde Lucieta’yı tekrar görüşüm. Modern giysiler içinde bana dönüp “Nasıl?” diyor...

Gözlerimi açmam gerektiğini biliyorum, kim bilir kaç dakikadır o haldeyim. Belki de gitti. Belki de onu göremeyeceğim. Elinin soğukluğunu da hissetmiyorum ve gözlerimi açıyorum:

“Buradasın.”

“Elbette, şimdi gözlerimin içine bakacak mısın?”

“Peki.”

Ve doğruca boncuk boncuk merakla bakan gözlere bakıyorum. Acaba hepsini göreceğ mi derken kızın titrediğini hissediyorum:

“Hepsini gördüm, sen ve arkadaşın Giordano Bruno’nun başka diyarlardan geldiğini ve uzun gelecekte bir zamanı gördüm. Oradaydım.”

İşte o anda aklıma çılgınca bir fikir geldi. Benim burada Venedik 1592’sinde tek tanıdığım Nolalı’nın peşine takılıp bulunmam ve sevmem, sevgiliyi bulmam ne kadar çılgınca ise bu da olabilirdi elbette. Ama açıklamak imkânsızdı.

“Gördüklerin bir hayal Lucieta.”

“Yoo gerçek gibiler, seni tanımak ne kadar muhteşemse, bir o kadar düşündürücü.””

“İşte ben de bunu düşünüyorum Lucieta, sana bir gün anlatacağım.”

Ve gondol ilerler, gece ilerler. Biz iki âşık gelecek ve geçmişte hep âşık, Venedik’te...

-

Düşününce

Lucieta’yı bırakıp kaldığım yere doğru yola çıktım. Onu bıraktığım andan itibaren kendimi yabancı hissedecektim. Yabancı topraklarda, bir filozofun peşinde, üstelik kalbini zamanına bile ait olmayan bir kıza kaptırmış bir yabancı.

Bu durumu daha ne kadar sürdürebilirdim. Düşününce kaybolmuş gibi hissettim içimi ısıtan iki şey vardı bir Lucietta'ya sevgim, bir de Notalı'ya. Acaba bu dünya ne kadar süre ile beni kabul edecekti. Geri döneceğimi biliyordum 2017 yazına...

Düşününce, ne kadar imkânsızdı, şimdi soğuk bir rüzgâr eser ve Lucietta'yı elimden alırdı. Tüm rüya biterdi, üstelik rüyada ne gördüğümü unutturmak için bir şey uyandırırdu beni. Gereksiz bir telefon, bir zil sesi, modern yaşamın nefret edilesi oyuncakları...

Düşününce güzel rüyamdan uyanmam her şeyin sonu olurdu. Venedik bir daha asla eskisi gibi olmazdı. İşte bu yüzden Notalı ile görüşmeliydim. Hah işte cep telefonu yok ki. Ne küresel ısınma var, ne fabrikalar, termik, nükleer santraller, elektrik, otomobil veya bildiğin iletişim hiçbir şey yok. Dertler yok, sağlığın elverdikçe yaşa ve ben ölümsüzüm bu rüyada, sanırım denemedim, nasılsa bir fırsat çıkar.

Düşündüm ve şimdi söylüyorum Lucietta ve ben tek bir zamana ait olamayız. Tek bir şehre, tek bir rüyaya... Biz varız ve hep var olacağız, aşkımız sonsuzlukta bir mucize. Başarabiliriz. Zamanın içinde dolaşabiliriz.

-

Zaman, mekân

Ve eve varıyorum kapıda pelerininin kapüşonu çekilmiş biri bekliyor...

“Âşık olacağın aklıma gelmezdi, bunun sadece bir felsefe tartışması olması gerekiyordu dostum.” Kapüşonun altında simsiyah bir boşluktan gelen bir sestti. Daha önce duyduğum kimsenin sesine benzemiyordu. Gondol kayıkçısı telaşla uzaklaşmıştı. Şimdi yalnızdık. Buralardaki tanıdıklarım artıyor olmalıydı:

“Bayım, ben sizi, tanıyamadım. Yoksa...”

Kapüşonu indiren kişi oydu: Giordano Bruno. “Evet, benim dostum. Artık her şeyi toplamak bana düşüyor. Çocuklar gibi dağıttıklarınızı. Sonsuzluğa gönderdiklerinizi. Anlamalı bir sonuç bulmalıyım. İşte sen ve güzel Lucietta...”

“Onu seviyorum, her ne pahasına olursa olsun. Çok düşündüm, bizimle dolaşabilir, sen söylemiştin o gelişmiş, akıllı biri diye...”

“Sakin ol! Beni yarın tutuklayacaklar Mocenigo beni Venedik Engizisyonuna sattı. Ne Morosini ne başkası kurtarabilir beni. Senin de peşine düşecekler. Şimdi gitme zamanın.”

Yıkılmış bir halde : ”Demek ki zamanımız dolmuş. Lucietta ile başka bir yere kaçarsınız, ya da onu da zamanıma götüremez miyim?”

“Onu yaşamından, zamanından, dünyasından koparmak istediğine emin misin?”

“Bir keresinde dünyasının ben olduğumu söylemişti, benimle gelecek...”

Ardından karanlık bir köşeden pelerinin altına gizlenmiş bir karaltı belirdi. Nolalı şaşkın beni sakinleştirdi ve “Lucieta sizi sonsuzlukta kutsuyorum. Onunla git. O bunu hak ediyor.”

Lambanın yanına yaklaşan oydu, güzel yüzünü gördüğümde:

“Demek dinliyordun, demek biliyordun, beni, zamanımı, Nolalı’yı...”

“Hepsi anlatıldı, seni seçtim.” Boncuk yeşil gözlerle bakıyordu şimdi. Ellerimiz kenetlendi ve Nolalı’ya döndük:

“Ama sensiz nasıl geriye dönerim. Sen de gel dostum.”

“İkinizi gönderiyorum beni unutmayın. Bir dahaki yolculuğumuzda görüşürüz artık. Şimdi üç kişiyiz ve sizi tanıdığımıza memnunuz. İşte şu kelimeleri söyleyeceksiniz: Lo spaccio della bestia trionfante... Ve zaferinizle gideceksiniz.”

Elini sıktım bir elini omzuma koydu ve gülümsedi. Lucieta’ya döndüğünde başka biri gibiydi. Bir baba gibi yaklaştı ona ve dedi ki “Git Lucieta, Rönesans’ın Venedik’in kızı, tekrar görüşeceğiz...”

Kız, gözyaşını tutamadı bildiği her şeyi geride bırakacaktı, bir tek ben ve Nolalı bilecektik. O dünyasının bir temsilcisi Nolalı’dan sonra bunu deneyecek ikinci kişi olacaktı. Ve Nolalı gözyaşına dokundu:

“Git, sevgili kızım...”

Lucieta, bana döndü ve ellerimizi birleştirdik. Bir müzik sesi duyduğumuzda Berlin’deki heykelin önündeydik. 2017 Berlin Giordano Bruno heykelinin garip duygularını yaşıyorduk.

Gözlerimizi birbirimize döndürdüğümüzde, elimi tutanın Lucieta olduğunu yeşil boncuk gözlerdeki Venedik’ten anlayacaktım. O güzel yüzü ile tam 425 yıllık yolculuğunu yapmıştı. Benim sevgilim gibi gülümsedi ve dedi ki:

“Burası evine uzak olmalı.”

“Evet, aslında buraya daha önce hiç gelmemiştim. Nolalı ile... Nolalı... Başardık Giordano Bruno.”

“Evet, Evet...”

Çılgınlar gibi bağırıp zıplıyorduk. Ele ele koştuk metroya giden insanlar gülerek bize bakıyordu. Ve heykelin önünde tekrar durup sakinleştik:

“Bir dahaki görüşmeye kadar Giordano Bruno...”

Ve Lucieta ciddileşen bana baktı, sarıldı ve bana en güzel öpücüğünü verdi.

-Son-

III. Hikâye

-Veronalı Âşıklar-

Berlin'den ayrılış

“Şimdi ne yapacağız, nereye gideceğiz? Venedik’e gidelim senin zamanında 2017’de”, kız soran gözlerle bakıyordu. Biraz düşündüm.

“Peki, oraya dönelim, ama oraya varmadan önce sana anlatmak istediğim bir hikâye var. Bu senin zamanına ait bir hikâye, Adige Nehri’nin ikiye böldüğü bir şehirden geçeceğiz. Sana âşıkların hikayesini anlatacağım”, diyerek kızın metro istasyonundan trenlere götürdüm. Etrafına çekinerek bakıyor, anlamaya çalışıyordu.

“Beni nereye götürürsen gelirim. Kim bu âşıklar?”

“Onlar Romeo ve Juliet, belki gerçekler, belki değil, belki bizim gibi zaman gezginleri, belki hayali. Büyük bir üstadın elinden çıkan hikâyelerini ben de yorumladım.”

“Onları duymuş olmam gerekmiyor mu?”

“1597, seninle Venedik’ten ayrılışımızdan beş yıl sonraya geliyor eser. William Shakespeare...”

Kız omuz silkecekti: “Hiç duymadım.”

Gülümsedim: “İşte tren bu, bizi son hızla Verona’ya götürecek.”

“Venedik’e bir o kadar yakın... Sence ben bir zaman sürgünü müyüm?”

“Yanımda olduğun sürece hayır Lucieta, zaman aramızda bir engel olmaktan çıkacak, seni Verona’ya götürmek istememin sebebi bu.”

“Seni seviyorum, bana anlattıklarını seviyorum.”

Ve tren hareket edecekti. Yol boyunca modern dünyadan konuştuk. Benden dinlemek istedi, bilgisayarda her şeyin olduğunu, kitap gibi olduğunu ama aradığı pek çok şeyi anında bulabileceğini söylesem de benden dinlemek istedi.

“Sana bir şartla anlatırım, daha sonra kendin inceleyeceksin, benim dünyamı benden daha iyi anlayacağına eminim.”

Kabul etti ve yol aldık... Gündüzdü güzel bir hava vardı ve doğa, şehirler akıp giderken konuştuk...

-

Âşıkların şehri

Sonunda Verona... Nehre yakın yol aldık ve son durak... Yapılan anons ile trenden ayrıldık. Bu şimdiye kadar yaptığım en keyifli sohbetlerden biriydi. Notalı’yı okumuş, Rönesans

düşüncesi, modern dünyanın bendeki yansımalarını merak ediyordu işte. Derdi modern dünya olacaktı tabii, ama önce beni tanımayı seçmişti işte.

“Sonunda hikâyemi anlatmama izin vereceksin değil mi Lucieta? Adını Romeo’nun Kalbi koydum. İşte şehirde el ele dolaşalım ve sana tüm hislerimi anlatayım. Sana karşı olan hislerimi...”

“Bir şartla”, dedi, bir öpücük kondurdu dudaklarıma ve devam etti : ”O sevgililer ne kadar seviyorsa birbirini biz de o kadar sevebilir miyiz söyler misin? Sen’den duymalıyım, bildiğim halde.”

“Evet, sevgili o bahtsız sevgililer biz olsaydık eğer sonumuz farksız olurdu bunu bil yeter. İşte hikâyem...”, ve anlattım.

Ondaki etkisi şimdiye kadar dinleyen âşıklarda olduğu gibiydi. Juliet’in evine ulaştığımızda gözyaşını tutamadı:

“Ciddisin değil mi, sonumuz öyle olurdu değil mi?”

“Evet Sevgili.”

Romeo'nun Kalbi

Her şey o kadar imkânsız görünürken, bir yerden başlamak gerekirken... Bir şekilde uzaklaşırken, ruhuma bir bak. Bir dokunuşun için bekleyen o soğuk duyguya bir bak.

Şimdi o en ince duyguların ile fark etmemen mümkün değil biliyorum. Ama korkunç olan, zamana bırakmak iken... Ses bile çıkartmak imkânsız gelirken. Sen susup duran derken kendi kendime...

Acı giderek büyüyor ve zaman daha ağır bir yük olarak geliyor. Bundan kurtulmam imkânsız gibi görünürken, ruhumu son ana kadar O'na adıyorken bana anlatmam için bir kalem kâğıt yeterli mi? Artık bu açık, yalnızlığın dünyasında bir acı aşk, imkânsız olan. O zaman ne diye bekliyorum ki, bir ümit bile yok iken.

"Ruhunu dinle, başkaları için önemlisin, sen yalnız değilsin bile."

-

Dostlar

"Yalnız değilsin derken, dostları kastediyorsan... Yalnızlığımın en acı yanı..."

"Evet, en acı yanı..."

"Zaten dostlarım. Onları mutlu görüp kendi mutsuzluğumla yüzleşmem, en acı olanı..."

"Evet, en acı olanı..."

"Artık dostlarımdan da uzaklaşmam."

Romeo bir dostu ile işte bunları konuşabiliyordu. Artık kaybedeceği bir şeyi kalmamış gibiydi. Juliet'i ondan uzaklarda gibiydi ve elindeki her şey alınmış öylece yapayalnız kalmış hissediyordu. Ona duygularından söz etmesi için bir fırsat dahi verilmemişti. Şimdi dostundan aldığı Yakut Kalpli isimli öyküye göz atacaktı.

"Ne kadar da güzel bir öykü, ama değerini bilemem. Kalbim Juliet'i ararken tüm aşklar yabancı, hepsi birer acı."

"Onunla konuşmalısın o zaman."

"İşte korkularım ve ben. Haydi, sen git dansa katıl. Bu gece benim için çok daha uzun olacak."

"Öykünün ilk cümlesine bak, kalbinin parçalarını toplamalısın Romeo, belki O da seni seviyor."

Ve Romeo Yakut Kalpli isimli öyküden okuyacağı tek cümleyi yüksek sesle okur. Kitabı iade eder:

"Yakut Kalpli, bir insanın hikâyesi... Kalbi yakuttan, ışığa hasret, kırılması kolay değil. Kırmızının parçalarını toplamak mümkün olur mu ki başına bir şey gelse..."

"Dostların seninle unutma Romeo."

"Biliyorum ve unutmayacağım, ta ki Onu görene kadar."

-

-Birkaç Parşömen-

Yazdıklarına bakmak için orayı terk edecek ve odasında tuttuğu parşömenleri karıştırmaya başlayacaktı. Şimdi onlardan bir kısmını okuyabilirdi çünkü hepsi Juliet için yazılmış olmalıydı.

-Parşömen 1-

"Hep aynı

Son güneş ışığı, uzun yürüyüşlerin sonu hep böyle mi olurdu? Daha fazla gidemeyeceğim dediğin zamanlar hep son gün ışığı mı olurdu? Hayır, gece gündüz senin için varım dedi Dünya: "Sevdiğine ulaşman için hep aynı yerde yürümelisin."

Anlamını çıkartmakta zorlandığım Dünya'nın benimle konuşması mı yoksa söyledikleri miydi? Yani ne kadar garip olabilirdi ki! Sadece Dünya bana ne yapmam gerektiğini söylüyor gibiydi.

Gece vakti, hep aynı yaz gecesinin ateşböcekleri, yakınlardaki gölden bin bir ses. "Yeni gün için uyumalıyım Dünya." dediğimde cevap gecikmedi :” Ertesi gün yine yürümelisin”

Hep aynı sabahlar aynı tepenin etrafında; kır çiçekleri, kelebek, arı ve dünya üstünde yaşayan her türlü mahlûkla bir arada... Yine yürüyüş tepenin etrafında ki hep aynı yüzü görmek adına..."

İlk sayfa bittiğinde diğerine bakmadan önce kısa bir gülümseme: "Ona bu yazdıklarımı ulaştırmalıyım. En güzellerini seçmeli, acaba etkilenir mi? Varlığımı hisseder mi kelimelerimde?"

Ve ikinci parşömeni seçecekti:

-Parşömen 2-

"İzin verme

Ne yazarsam yazayım, değerini veremem. Yeşil Orman'da bir gezintide sen en güzel hayal, en sevgili şiir, büyülu çiğ tanesi... Çağlardan hangisi olduğunu unuttuğum, yazmayacağım için bekli de hatırlayamadığım: Sevgi gibi bir şey. Yazmama izin verme ve sadece ormanda gezintiye çık benimle. Bir satır olsun veda etmekten bahsetme, gözlerimdeki ışığa gülümse, onurunla ve sevginle."

Daha fazlasını seçecekti ama bir süre okuduklarını düşünerek geçirecekti.

-

Şimdi biraz sırtüstü uzanacaktı yatağına yıldızları görebileceği balkonun kapısı açık, mevsim yaz iken Juliet'i düşünüp, daha önce yazdıklarını hatırlamak için çabalayacaktı. Elini mum ışığında okuduğu parşömenlerden birine götürüp biraz doğruldu. İki parşömen iç içe sarılmıştı.

"Romeo, sen gerçekten onu düşünmüş olmalısın. Juliet'den başkası ölümsüz aşk olup hayali sevgilin olabilir miydi ki?"

-Parşömen 3-

"Ölümsüz aşk

Her şeyi yeniden düşünmem için yeterli zamanım olmadığını biliyorum. Sadece güzelliğini hatırladığım kadarı ile duyguyu hissedebildiğime göre...

Hepsi o aşkın, o olması gerekenin unutulmaması ile ilgili... Biriktirdiğin onca şey, hep onun için. Görevlerimi yerine getirdim, her ne kadar korkunç olsalar da ve şimdi beni kurtardığını görebiliyorum o aşk ile hayallerimde, uykusuz gecede.

Daha uzun yazmak isterdim, aşkı anlatmanın yollarını, hayalleri. Şimdi sözlerim bir nota olsa, bana tekrar tekrar söylese; kazandın. Evet, o korkunç gerçeklik dünyasına karşı kazandın..."

-Parşömen 4-

"Hayali Sevgili

Hiçbir şey durduramazken, hiçbir kimsenin sözü yeterli değilken... Evet yazmayı durduramıyorum... Aşkın sesi kulaklarımda bana, "Yazma" demedikçe yazmak var.

Bitmek, tükenmek derdi ya silahşor; ben bundan uzaklaştığımı görüyorum. Hayattaki korkunç şeyleri aklımda yendim ve gerekenleri yerine getirdim. Şimdi gerekli olan sonsuza kadar kalemi bırakmamak...

O kalem elimden kâğıda bir şeyler yazdığında biliyorum ki bundan sonrası aşk... Hayallerimdeki sevgiliye, geçmiş ve geleceğe unutamayacağım serenat.

Ooo anlatmaya yeter mi bu yazı? Bir sonraki yazıya kadar kaybolup gider mi? Sanırım bu yazıyı tekrar tekrar okuyacağım. Ve emin olacağım; ruhum güvende, gerekeni yaptın çocuk diyeceğim. Kaybolup gitmeyeceksin yazı... Hayali sevgilinin yüzü... Kaybolmayacaksın.

Hayali sevgili, belki günlerce beni unutacaksın... Belki müzik... Belki rüzgâr... Belki bir gülümseme benim varlığımı hatırlatacak... Ve bilmelisin aradığında hayalim seninle... Hayali sevgili, hep seni olduğun gibi hatırlayacağım. Hiçbir güç seni sevmemi önleyemeyecek.

Bir bakmışım ki yazının sonuna gelmişim. Seni yazarak sevebilirim, müzik ile sevebilirim, resimlerde seni arar severim. Buzdan gölün kenarında yürürken, el ele kayan tanrıların danslarında... Renklerde, kurutulmuş çiçeklerde, bahçelerde canlanan doğada, hayali mektuplarda ve bir kitabın hatırasında: Her yerde seni sevebilirim hayali sevgili.

Sen var olduğuna göre, yazabildiğime göre, korkma dediğine göre ruhum güvende. Verdiğin güzellikler için, varlığın için... Hayali sevgili"

Ölümsüz aşkı, hayali sevgilisi Juliet'e bunları bu dört parşömeni göndermeliydi. O gece onunla konuşan dostundan yardım alacaktı. Şimdi yıldızlara dalıp geceyi geçirmeye hazırdı. Mum'u söndürecek ki daha fazla okuması gerekmiyordu. Eğer Juliet, onu bu yazılardan bulabilirse istediği olacaktı. Dostuna kimden geldiğini belli etmemesi konusunda güvenebilirdi.

"Belki duygularımın yazıları ile gözlerimin derinliklerinde yatanı bir araya getirip onların bana ve kendine ait olduğunu çıkartabilir." dedi ve sessizliği dinlemeye başladı.

-

Uzun yıllar

Şimdi, gecenin yıldızları dışında konuşabileceği kimse yoktu. Ayrı olanların hiçbiri konuşamazdı ki. Dünya üstünde aşk tanrısı Cupid dışında kim bilebilirdi ki. Ama okları yani parşömenleri, Ona sağlayacak olan Romeo idi. Gece en derin duygular ile geçti.

Ertesi gün parşömenler Juliet'in eline ulaşmıştı bile. "Bunlar", dedikten sonra "Onu tanıyorum, sadece parşömenleri getirenin kimin arkadaşı olduğunu bildiğimden değil, onu tanıyorum çünkü..."

"Çünkü uzun yıllar bunu bekledim." diye cümlesi tamamlanacaktı. Akşamüstüydü ve balkonda Juliet ile konuşan Romeo'dan başkası değildi.

-

Juliet biraz endişeli aşağıya seslenecektir: "Kim var orada kendinizi gösterin."

Bunun üzerine Romeo onun görebileceği bir yere gelecektir. "Okudunuz sanırım, parşömenleri"

Juliet: "Demek bu yazılar, demek..."

Romeo son parşömeden bir kısmı ezbere söyleyecektir:

"Hayali sevgili, belki günlerce beni unutacaksın... Belki müzik... Belki rüzgâr... Belki bir gülümseme benim varlığımı hatırlatacak... Ve bilmelisin aradığında hayalim seninle... Hayali sevgili, hep seni olduğun gibi hatırlayacağım. Hiçbir güç seni sevmemi önleyemeyecek."

Juliet okuduğunu anımsar biçimde "Hayali sevgili..."

Romeo: "Artık hayali değil", dedikten sonra ağaca ve balkona tutunarak Juliet'in yanına gelecektir.

Juliet ne diyeceğini bilemese de: "Romeo burada olmamalısın."

Genç Romeo: "Öyle ise her an sürgün demek olurdu. Gözlerinizi göremediğim her an ıstırap olurdu."

Birbirlerine yaklaşacaklardı. Romeo son sözü söyleyecektir: "O aşkın tanrısı işte bu öpücüğü esirgeme bizden." Ve öpüşürler, sonsuz aşkı bulmuşlardır. Ayrılmadan önce defalarca geri gelip öpecektir Romeo aşkını.

Neler olduysa daha sonra olacaktır. Şimdi aşk tanrısının korumasındadırlar. Günler geçecek ve mutluluk sürecektir. Ancak Romeo ve Juliet düşman ailelerin gençleridirler İşte Romeo bir gün Juliet'e yazdığı bir başka yazıyı okurken aşağıdaki merdivenlerden gelirler: Sonsuza kadar ayrılmaları uzun sürmez. Belki ölümde buluşmak istemeleri o yüzdendir. Onlar ölümlerinde istediklerine kavuşacaklardır.

Romeo ve Juliet hikâyesini yazan kişiye tüm saygımızla... İşte Romeo, İşte Juliet sonsuzlukta buluşun sonsuz aşkınızla.

-Son-

IV. Hikâye

Londra’da dostlarla

Verona akşamı

“O Romeo”

“O Juliet”

“Bahtsızlarmış sevdiğim, bu hikâye beni çok etkiledi. Sanki aramızda kalacakmış gibi anlattın. Sanki onca zaman hiç anlatılmamış ya da okunmamış gibi.”

Lucieta’nın üzgün bir halde söylediklerinde gerçeklik vardı:

“Evet, Lucieta, sen hiç okumamıştın ya da sana anlatan olmamıştı, bunu benden dinlemeliydin. Bana sormuştun ben bir zaman sürgünü müyüm diye. İşte sana cevabım Romeo ve Juliet gibi sevdiğimiz sürece zaman önemli değil, O sevgili.”

Kız gözyaşlarını sildi ve gülümsedi: “Çok güzel anlattın. Artık Verona’yı hiçbir zaman unutmayacağım, seninle el ele dolaştığımız bu iki sevgilinin şehrini. Artık Venedik’e gidelim mi?”

“Tren bir saat içinde hareket eder. Acele edelim.”

“Tamam, zamanının bir özelliği acele etmek, hız...”

“Haklısın Lucieta.”

Ve trene yetiştik. Verona’ya trenin pencerelerinden son bir kez bakacaktık. Şehir âşıkları hep çekeceğini çoktan ilan etmişti, iki aşığı yolcu ediyordu şimdi, güneş batıyordu son bir ışıltı gülümsemesi ve akşam saatleri...

-

Zamanda yolculuk

Venedik’e vardığımızda ne bulacağımızı umuyorduk ki. Aradan birkaç yüzyıl geçirmiş tarihi bir şehir... Lucieta’ya baktım. Sanki kendi şehrinde bir yabancı gibiydi. O anda anladım, zamanından koparılmak korkunç bir şeydi.

“Artık burada benim için bir şey yok, gidelim buradan...”

“Lucieta, çok üzgünüm, seni hiç sürüklememeliydim.”

“Hayır sevgili, bu benim özgür iradem. Yeni bir zaman yolculuğu için ne yapmalı?”

İşte cevabından emin olamadığım bir soru. Yine de fikrimi söyledim:

“Rüyalara dalmalıyız. İkimiz de aynı rüyayı görebilsek ve orada olursak...”

“O zaman bu gece gidiyoruz.”

“Ama hangi zamana gideceğiz, belli değil”, dedim.

“Nolalı’yı ziyaret edeceğiz Londra’da 1583’de. Orada bir sürpriz olabilir sana”, diyerek törensel bir hazırlığa başladı. Venedik’te kaldığımız yerde artık zaman bizim değil gibiydi. Gidecektik, Londra’ya. Yavaşça gözlerimizi kapattık. Yine o evrenin uzak bir köşesi yine Nolalı ve bu sefer Lucieta da orada.

“Demek beni buldunuz, mutlu musunuz hayatınızdan? Yoksa kayıp mı hissediyorsunuz. Ben anladım, arayışlar... Öyleyse sizi biri ile tanıştıracam bugün gelin dostlarım yıl 1583 Londra...”

-

Bir an

Nolalı’yı takip etmeden önce, Lucieta ile göz göze geldik. Sonsuz evrende bunu başarabildiğimize inanamıyorduk. Gülümsedik ve kahkahalarla güldük. Bir an sonra sessizdik ciddileştik onu gerçekten sevdiğimi biliyordum. Elimi şakaklarından yanağına kadar kavrayacak şekilde koydum ve ona dedim ki:

“Sen asla istemediğin yerde olmayacaksın. İstemediğin zamanda kaybolmayacaksın sevgili, sen benim için sonsuzsun.”

“Sen de benim dünyamı değiştiren sevgili.”

“İşte şu adam buluşmamızın sebebi Nolalı, o gerçek bir dost, aşka değer veren biri.”

“Öyleyse onu takip edelim, biliminden felsefesinden öğrenmeyi sürdürelim.”

“Aklımdaki buydu.”

Bir an yalnızdık evrendeki herkesten uzak sadece Lucieta ve ben en yakınımızdaki gezegende sadece Nolalı varken ve biz 1583 Londra’sına gitmeye karar vermişken.

-

Elizabeth zamanı

“Sonunda geldik 1583 İlkbaharı İngiltere, aslında Oxford’da çalışmam gerekiyor. Onlara Rönesans’ın bilimini anlatmak için. Ptolemy’den kurtulup Kopernik’i tanımaları için. Sonsuz evren ve sonsuz dünyalar için, bilimin ret ettiği ama benim hem Katolik hem Protestanları birleştirecek şekilde aforoz edilmeme sebep olan hurafelerden uzak tutmak için. Felsefem için... Nolalı’nın felsefesi ile bilimin, gerçekten yanlışlarla dolu hurafelerle dolu kutsalların, etkisinden kurtulması için. Bunun için çok çalıştım. İngiltere bir istisna olacak mıydı, kitaplarımı bastırmalıydım... İşte Londra’da bu iş ile ilgileneceğiz” ,diyerek bize ön bilgi verecekti Giordano Bruno.

Şimdi kendimi görevlendirilmiş hissedecektim. Belki ben de bilmeden tarihte yer alanlardandım. Yani bilmeden, bilinmeden bir şekilde rolümü oynayıp unutmuş, unutulmuş olmalıydım. Ya Lucieta Sonsuzluk, Evren ve Dünyaları okumuştı. Giordano Bruno'yu tanınması bir tesadüf müydü? Yoksa biz bu zamana da mı aittik. Yani zaman yolculuğu sonsuz bir döngünün içinde, Nolalı'nın sonsuz uzayında bir çaba mıydı sadece? Aklımda sorular. Bunları Lucieta'ya anlatacaktım:

“Bizlerin bir görevi var Lucieta, artık buna eminim, Nolalı felsefesi ile tanışan bizler artık eskisi gibi olamayız. Ben modern dünyayı gördüm, halen hurafelerle çevrili birçok yer, akıl... En gelişmiş denilen yerlerde bile geriye gidişler, dalgalanmalar. Bu kolay değil, kazanılanı korumak, tekrar tekrar kazanmak, işte görevimiz bu. Bu dalgalanmada tekrar Rönesans'ı yaşatmak... Sen en canlı örneğisin. Şimdi 9 yıl öncesine döndün Londra'dasın. Nolalı'nın istediği, aklındaki kitapları bastırmak için çalışmalıyız.”

Bu uzun konuşmalar ile amacımızı belli etmiştik Lucieta'nın da bir amacı vardı:

“Giordano Bruno'nun aforoz edilmiş, biri olması beni korkutmuyor. Nasıl cesaretle savaştığını gördüm, fikirlerinin doğa ve bilime yatkınlığını anladım. Gerçeğin peşindeyim. Ve aklıdakilerin kitaplara geçmesi için çalışacağım. Biz olmasak da bu olurdu belki ama biz de bir kelime bir hikâye ekletebilirsek bu şair, filozof rahibin yazdıklarına, ne mutlu bize. Sizinleyim.”

Nolalı, Lucieta ve ben birbirimize bakarak gülümsedik, kahkahalarla güldük Londra gecesine. Elizabeth zamanıydı ve biz oradaydık.

-

Mermaid Tavern

“Kalacağınız ev ayarlandı. Londra'nın taş yollarını beraber yürüyelim”, dedi Nolalı. Aslında tüm bunlar planlanmış gibiydi. Sanki Venedik Engizisyonu'nun alıkoyduğu Nolalı gitmiş yerine özgürlüğün tadını çıkartan biri gelmişti.

“İtalya'daki halinizden çok farklısınız. Sanki burada aldırıyor gibisiniz?” diyerek Lucieta sanki aklımdakileri söylemişti. Adam yanıtlıyacaktı:

“Evet, sevgili Lucieta, kendi ülkemde çok daha dikkatliydim, ama bu bile beni Engizisyonla derde sokmaktan geri kalmalarını önlemedi.”

Söze girdim: “Mocenigo!”

“Evet, o yılan ölümsüzlüğün sırrını bulduğuma inanıyordu. Aslında bulmuştum, şimdi olduğu gibi, ama onunla paylaşacak değildim. Sadece dostlarım siz ikiniz biliyorsunuz”, diyerek adımlarını hızlandırdı.

Etraftan müzik sesleri geliyordu, gece ilerliyordu ama eğlenceler bitmemişti. İşte daha sonra sık sık gideceğimiz Mermaid Tavern, içeriden şarkılar, konuşmalar ve sıcak bir ışık

yayıliyordu etrafa. Arnavut kaldırımını taşlar bu ışığı yansıtıyor, müziği yıllardır her gece dinliyordu.

“İşte”, dedi Notalı “Buluşma noktalarımızdan biri, gelin pencereden bakın, içerdekilerden biri çok yakından tanıyacağınız dev bir yazar olacak. Oyunları yüzyıllarca konuşulacak, oynanacak, yüceltilecek. Gelin bakın orada oturuyor.”

Camın kirli görüntüsüne rağmen içerdeki ışığın etkisi ile net bir şekilde görecektik. Şüpheli bir sesle:

“Yoksa bu sürprizin mi?”

“Evet bu gece değil, burada daha sonra zaman geçireceğiz. Evet o, Lucieta sen de bak bu William Shakespeare’den başkası değil. Orada oturup oyunlarını tasarlıyor olmalı.”

Lucieta biraz çekinerek bakacaktı: “Bu genç adamın geleceğinden söz ediyor olmalısınız.”

“Evet, oyunlarını, yazacaklarını düşündüğümde nasıl bir hayal gücü ve verimlilik... Onunla tanışmayı birçok kişi hayal etmiş olmalı. Tıpkı benim Giordano Bruno ile konuşmam gibi, bu da bir hayret verici bir tecrübe olacak. Lucieta işte, Romeo ve Juliet’i yazacak o insan.”

“Duyguları ve kalemi güçlü biri...”

“Olması gerektiği gibi... Haydi gidelim.”

Sonra oradan ayrıldık, yine taş yollar. Ve Londra gecesinde olacakların heyecanı... Şanslı hissediyordum ve bunu iyi kullanmaya karar vermişim. Lucieta ve ben ölümsüzlüğün tadını çıkartacaktık.

-

Vücudumuzdaki renkler

Kalacağımız ev iki katlı, eski bir yerdi. Alt katta salon ve mutfak, ikinci katta bir balkon ve yatak odası vardı. Notalı burada kalmayacaktı.

“İşte yiyecek bir şeye gerek yok tabii bildiğiniz gibi, ama etrafa fark ettirmemeye çalışın.” Yemek yemeden yaşayabiliyorduk.

Notalı içeri girmedi:

“Gelmeyecek misiniz? Size nasıl ulaşacağız?” diye sordu Lucieta.

“Ben sizi bulacağım en kısa zamanda, hoşça kalın dostlarım. Londra sizin ışığınız ile parlıyor...”

Ve yine yalnızdık. Kapıyı kapattığımızda Lucieta bana döndü ve “Doğru söylüyor yıldızların ışıkları yanında sönük kalıyor”, dedi öpüştük üst kata kıvrılan merdivenlerden çıkıp balkonun kapısını açtık.

Bulutsuz bir geceydi. Giordano Bruno'nun sonsuz evreninde parıldayan dünyalarını, güneşlerini izlemeye koyulduk.

Lucieta'yı bir kolum ile sarmış diğerini yıldızları anlatmak için kullanıyordum. Bana gülümsüyor bazen hayret nidası atıyordu. Ve sonunda anlatmayı bırakmamı ister gibi, sonsuz bilgim varmış da yeterli görmüş gibi bana baktı. Yüzümü ona çevirdiğimde elini yanağıma koymuştu. Ve tekrar öpüştük.

O gece yıldızların renklerini vücutlarımıza çizip, orada parıldayan ışıklar olacaktık.

Ertesi sabah çok neşeliydik. Bir şarkı mırıldandı Lucieta: "Hey bunu biliyorum hayat ne harika, sevgili..." dedim. Güldük kahkahalarla ve şarkıyı yüksek sesle söyleyip tepinerek yatağı karıştırdık. İşte öylesine mutlu günlerdi bizim için. Ve biz bunun kıymetini bilenlerdik.

-

Mutlu ve umutlu

Neden sonra sakinleştik. Birbirimizin gözlerinde kaybolmaya karar verdik. Onun yeşil iris tabakası, yaşam dolu, ruh dolu gözbebeklerine baktığımda, Lucieta kim, sonsuz evrende nasıl buluşuruz ve sevdiğim her şeyi nasıl elde ettiğimi daha iyi anlıyordum.

Dedim ya gözlerimizde tüm duyguları taşıyorduk. Şimdi Londra sabahında parıldayan, ısıltılar ve mutluluk saçanı, umut etmeyi, geçmişi ve geleceği şimdinin gözlerinde taşıyanı görüyordum. Yavaşça saçlarına dokundum:

"Sen ısıltılı bir sabah, yıldızlı bir gecesin Lucieta. Senden başkası olamazdı."

Karşılık verdi, elini saçlarıma götürdü ve:

"Zaman bizi ayırmazsa, başarabilirsek..."

"Nolalı'dan ne zaman haber alacağız neler olacak bilmiyorum ama sana söyleyeyim senin için savaşacağım", dedim balkondan içeriye dolan ışığın keyfini sürmek için sırt üstü uzandım.

"Ben de senin için", dedi ve ayağa kalktı. Perdeleri vücuduna dolayıp:

"Nasıl güzel bir elbise olurdu dimi?" diyerek pencerelerin yanında dolaştı. Kahkahalarla güldük. Hüzün bizden uzaktı şimdi mutlu ve umutluyduk.

-

Böyle mükemmeldik

Üstümüze zamana uygun elbiselerimizi giyip dışarıya çıkacaktık. Nolalı hemen gelmezdi, sürekli beklemek imkânsızdı. Gün parıldıyordu, güneş ışınlarını en yakın yıldız olmanın avantajını kullanarak, sevgimizi kazanmak istercesine esirgemiyordu. Ve neşeliydik ve sevgiliye sarılandık...

“Londra hakkında çok bilgim yok, hele 1583 Londrası ama Thames Nehri olduğu yerdedir herhalde gel Lucieta.”

“Verona’daki nehir ve köprü ne güzeldi değil mi?”

“Verona’yı unutmayacağız Lucieta, hep hatıralarımızda olacak...”

Kız boynuma sarıldı ve şunları söyledi:

“Romeo ve Juliet’i yazacak olan kişiyi bile tanıyacaksın, sanki hepimiz seni mutlu etmeye çalışıyoruz...”

“Sadece sen.”

Kızın yüzünde bir ciddileşme ve öpücük verisi...

Thames üstündeki köprülerden birinde günü tamamlayışımız. Güneşin batışını izlerken başı omzumda Lucieta:

“Seni tanıdığımdan beri, o kişi olduğunu biliyordum. O her şeyi benimle paylaşacak, yaşamın ta kendisi, zaman yolcusu, yıldızlardan tozları getirecek...”

Güneşe bakarak:

“Aslında bizim için hiç batmayan güneşe sahibiz, her istediğimizi yapabiliriz Lucieta, sadece yanımda ol. Şimdi Giordano Bruno’nun felsefesini daha iyi anlıyorum. Sonsuz evrende sınırlar yok, yaşayabileceğimiz dünyalar, sürebileceğimiz hayatlar... Bilimin elverdiği her şey ve bu sınırsız... Ve sende bir şey daha buldum aşkı sevgili, bu bizi şanslı kılıyor.”

“Sende şanslı görüyorum, bizim şansımızı, bizim sonsuzluğumuzu, beni bırakma...”

Kız omzumdan başını kaldırdı, sarıldık ve son ışıklarda öpüştük. Biz zirvedeydik, ölümsüzlüğün sırrını çözmüş, gelişmiş ve Rönesans’ın güzelliklerini yaşayanlardık. İşte biz dostumuz Nolalı ile böyle mükemmeldik.

-

1960

Şimdi 1583 yılının Bahar aylarında Londra’da Thames Nehri kıyılarındaydık. Ona anlatmam gerekenler olduğunu düşündüm. Lucieta’ya hayalleri olan insanlar olduğunu söylemeliydim:

“Ben hiç görmedim, ama 1960’larda dünyada umudu olanlar vardı ve hala var ama o zaman bir dalga halinde sarmıştı dünyayı.”

“Heyecanlandın, anlatmak istediklerin var. Demek ki öylesine heyecan verici zamanlarmış...”

Başımınla onaylayıp:

“Dünya’da barışın sağlanabileceğini ve şimdilerin hâkim ideolojisinin sonsuza kadar yok edileceğini, para denilen nesneye tapan ideolojinin sona erdirileceğini düşündüler. Bu olacak

ama ertelendi. Yani 2017 uzayında hâkim olan lanet... Şimdi Rönesans'ta aradığım bu. Güzellik, bilim, gelişme, sanat, barış, erdem ve insanlığı sonsuza kadar utanmadan yaşatacak felsefe", dedim.

"Elini elime koy ve 1960'larda hayal et kendini beraber dolaşalım, beraber bulalım felsefeyi, yeniden yaratalım, sonsuza kadar zamanımız var."

"Sen yanımdayken tüm kötülüklerle baş ederim, artık eminim aradığım Rönesans'ta ve bu Rönesans kızında."

Bana sarıldı, sonra el ele gözlerimizi kapatıp yürüdük. Arada güzelliğini görmek için gözümü açtığımda onu da bana bakarken buluyordum. Gülüyorduk ve zamanın derinliklerinde 1960 diyorduk.

-

Elizabeth I

Neler yaptığını bize anlatacaktı Nolalı. Ancak şimdi bunlardan bahsetmeyeceğim. Sadece birisinin başına gelenlerden söz edeceğim. Bu sizi etkileyecek mi bilemem. Belki daha kötüsünü gördüğünüzü düşüneceksiniz. Ama size söyleyeyim bu da oldukça kötü.

Ortaçağdan beri, uzun yıllardır kullanılan bir kuleden söz edeceğim. Oraya kimse gitmezmiş, adını duymak bile insanların kanını dondururmuş. Oraya gitmenin bir yolu varmış. Bu kulede mahkûm olmak...

Soylu olmanız size bu kulede yer ayrılması için yeterli bir özellik olup Elizabeth zamanında bu değişmemiş. İşte Nolalı bu kuleye gitmenin mahkûm olmak dışında bir yolunu bulmuştu. Elizabeth ile konuşması:

"Majeste bu hoşunuza gitmeyecek Londra kulesindeydim."

Kraliçe onu bir çalışma odasında yalnız kabul etmişti. Camdan bakıyordu. Bu camlar etrafı iyi görebilmek için yapılmış, binadan küçük balkonlar gibi çıkıntıları olan camlardı. Ve söze girdi:

"Haberim var elbette. Yoksa kapısına yaklaşamazdın. Ne sordun Henry Percy'e? Ve neden?"

"Katolik inancı için casusluk yapmakla suçlanmanın nasıl mümkün olduğunu sormak ve benim de benzer sebeplerden çok yerden kovulmamın kaderini anlatmak için."

Elizabeth bu sefer Nolalı'ya dönüp:

"Yanıt aldın mı peki?"

"Evet."

"Merakımı çekti doğrusu."

“O zaman özetleyeyim majeste. Adam beni gördüğünde çıldırmış olduğunu düşündü herhalde. Sonunun geldiğini de düşünmüş olabilir. Rahip elbisemi pelerininin altında gizleyerek gelmişim. Bir Dominikan rahibi göndermişlerdi ona. Sanki suçlamalarına devam eder gibi...”

“Suçlu değil mi yani?” kızgınlık olmasa da bir rahatsızlık ses tonunda vardı.

“Majeste tüm saygımla söylüyorum, ona adil davranacağınızı umuyorum. Niçin bu adam için uğraşıyorum ilk geldiğimde diye sorarsanız. Artık burada yaşayacaksam, buranın özgürlüğünden emin olmalıyım. Kitaplarımı yayınlayıp, düşüncelerimi söyleyeceksem emin olmalıyım degeceğine. Ve adam son gücü ile, benim ne tür bir iblis olduğumu, ondan ne istediğimi sordu. Sadece gerçeğin peşindeki bir iblis olduğumu söyledim. Onu serbest bırakın pişman olmazsınız.”

Kraliçe biraz düşündü ve alacağının daha değerli olacağına karar vermiş olmalı ve adaletli olduğunu göstermek istemiş olacaktı ki, Nolalı’ya gülümsedi. Ellerini çırpı birini çağırdı ve kulağına fısıldadı. O sırada sürekli Nolalı’ya bakıyordu. Acaba onu da kuleye mi tıkma emriydi bu? Birkaç saniye sonra bunu bekleyen Giordano Bruno zaferini kutlayacaktı:

“Bırakın. Herkes buraya gelsin onlara Nolalı Giordano Bruno’yu tanıttın. Bizle felsefesinin derinliklerini paylaşmak için buralara gelmiş”

Çağrılan büyük saygıyla selamlayıp, Elizabeth’in saray halkını salona davet edecekti. Bu bir zaferdi ve kitapları ile kutlamaya söz verecekti oradakilere. Nolalı bunu yaparak yüzünde bir gülümseme elde etmişti. Artık Oxford’a gidip çalışabilirdi. Öncesinde; Lucieta ve bana uğrayacaktı elbette...

-

Basım

Bu öylesine bir zaman ve yerdi ki herkes sizle ilgili ya da tam tersi gibiydi. Yaptıklarınız, çektiğiniz dikkat, hem özgür hem de tutsak olduğunuzu size hatırlatan tepkilerle karşılanıyordu. Her istediğinizi anında yayamıyor ya da bir anda herkesin ilgisi ve dikkati ile karşılanıyordunuz.

İşte Nolalı böyle bir Londra’da ilgi ile karşılanmıştı. Kraliçe bile kabul etmiş, bilim çevrelerinde alaka gösterilmişti. Ama yazdıklarını bastırması için istediği kişileri bulmalıydı. Bu da işin zor yanıydı. Herkes basım için peşindeydi. Ama güvenilebileceği birileri olmalıydı. Luciata ve beni bir gece vakti biri ziyaret edecekti.

“Kapı çalınıyor, kim olabilir ki?”

“Bakıyorum. Buyurun ne istediniz?”

“Ben Thomas Vautrollier. Giordano Bruno ile görüşmek için bu adres verilmiş, bu gece...”

Adam, iyi giyimli saygın biri gibiydi... Londra’da kimseyi tanımıyorduk Lucieta söze girdi:

“Biz Giordano Bruno’nun dostlarıyız. Size söz vermişse gelecektir. İçeri buyrun ne için burada bulunduğunuz hakkında ayrıntıları bizimle de paylaşabilirsiniz.”

Orta yaşlara yaklaşmış adam, hafifçe öksürerek içeri girdi ve Lucieta’ya teşekkür etti:

“Bayan, davetinize icabet etmemek olmaz. Mesleğim yayıncılık, buraya iki sokak uzaklıkta basım evim var. Bu saatte çalışmam ama bu özel bir durum. Size sırrımı söyleyeceğim.”

Söze girdim:

“Sırrınız bizimle güvende olacak, bizim hakkımızda Bruno’dan duyduklarınız yeterli kanıttır sanırım.”

Adam bana dönerek, bir yandan yağmurun etkisinden kurtulmanın mutluluğunu yaşarcasına:

“Evet, sizden övgüyle bahsetti. Yakın dostlarıymışsınız ve sizin de öyküler ile ilgilendiğinizi söyledi. İkinizin onu temsil ettiğini biliyorum. şimdi sırrım...”

Bu sefer Lucieta’ya dönerek, fısıldarmışasına ona doğru eğilerek konuştu Vautrollier:

“Kraliçe beni huzuruna kabul etti ve dedi ki bu adamın kitapları basılacak... Zaten basardım Giordano Bruno gibi bir isim bazılarına korkutucu gelse de ben açık fikirliyim, felsefesini merak edenlere ulaştırmalıyım.”

Lucieta adamı salona oturması için davet ederken konuştu:

“Demek kraliçe Elizabeth.”

Adam endişe ile elini sallayarak:

“şşş a evet o.”

Lucieta bana baktı ve gülmemek için kendimizi zor tuttuk:

“O zaman bayım sırrınız güvende. Giordano Bruno en verimli zamanlarını burada geçirecektir eminim. Sizinle çalışacaktır, biz de basım evinize uğramak isteriz.”

Adam sevinçle:

“Anlaştık o zaman, stat gelir mi dersiniz? Gece ilerledi...”

Söze girdim:

”Gelmesi an meselesidir.”

Ve kapı alınır. Bu Nolalı’dır. Üçümüz de onu kapıda karşılayacaktık:”

“O en sevdiğim iki insan, değerli biri ile görüşmüşler.”

Lucieta gülümsedi:

“Anlaştık bile.”

“O zaman Sayın Vautrollier’e teşekkür ederim, bizlere gösterdiği bu yakın alakadan dolayı.”

Adam Bruno ile konuşmaktan memnun:

“Felsefeniz ve biliminiz için biz teşekkür ederiz.”

Nolalı salona geçerken:

“Bu felsefe ve bilim yüzünden çok kral ve kraliçe, birçok din adamı, akademisyen ve ilgili ilgisiz kişilerle başım dertten kurtulmadı. Basım konusunda kararlı mısınız?”

Adam biraz sıkıntılı bir yüz ifadesi ile cevapladı:

“Yenilik her zaman bir çıkar çatışması doğurur. Birilerini çıkarlarına dokunmuş olmalı yazılarınız. Benim çıkarım ise felsefenize hayran olacak bir İngiltere ve belki Avrupa...”

“Belki, belki dünya ve evren bunu kabul edecek. Belki unutulacak, ama gerçek değişmeyecek. Sizi tanımak güzel Vautrollier.”

Ve iki adam el sıkışırlar. Vautrollier ayrılmak üzere pelerinini giyer ve şapkasını takar:

“Yardımcım Field ile irtibat kurabilirsiniz dostlarım, ben olmadıgımda. En kısa zamanda basımevine bekleniyorsunuz.”

Lucieta ve ben bir ağızdan:

“Elbette.”

Nolalı kapının kapanmasını bekleyecekti. Ve görüşme bittiğinde, biz üç sırdaş kalacaktık: Nolalı, Lucieta ve ben... Bizler dosttuk, ölümsüzlüğü paylaşanlardık ve mükemmeldik.

“Sizi beklettim. Siz mücevherlerden değerliler. İşte bazı yazılarım, bunları bastırtın Field ile konuşun. Shakespeare ile konuşun Londra’yı yaşayın. Sevgilerimle, hoşçakalın.”

Lucieta gitmek için hazırlanan adama:

”Tüm bunları yaparız ama bizim bir amacımız var mı? O Bruno saygıdeğer dostum biz kayıp olmadık dimi?”

Nolalı kıza dönerek:

“Siz insanlığın geleceğisiniz, sizde tüm erdemleri toparlayacağım ve herkesin karşısına öyle çıkacağız. Sabır.”

Kız da gülümsedi, ardında belirdim ve elimi tutarak bana bir bakış attı. Nolalı ikimize son bir kez bakar gibi baktı ve yağmurlu geceye karıştı.

-

Yürüyen orman

Rüya görüyorduk. Ertesi gün okuduğumuz yazıları bastırmak üzere Vautrollier'in basımevine gittik. Field ve Shakespeare'i orada bulacaktık. Bu okul arkadaşlarından ilgilendiğimiz Shakespeare olsa da Field'e dün gece gelen kişilerden söz ettik.

"Haberim var dostlar. Tanıştırayım William Shak..."

"Shakespeare", dedim istem dışı.

"Tanışıyor musunuz?"

Shakespeare tanımaya çalışır gibi süzerek baktı:

"Sanmıyorum ama..."

Lucieta hemen söze girdi:

"İşte Giordano Bruno'nun eserlerinden el yazmaları. Bizim görevimiz bunları size iletip yardımcı olmaktır."

Field büyük bir memnuniyet ifadesi ile yazıları aldı. Shakespeare de heyecanlanmıştı:

"Siz Giordano Bruno'nun dostlarısınız. Tanışmak şeref."

"O şeref bizim."

Ve günlerce o basımevine gittik, zaman zaman Shakespeare de geliyor. Notalı'nın felsefesini tartışıyorduk. Ve bir gün Mermaid Tavern'in kapısında ona şunu söyledim:

"Sen üstat olacaksın eminim. Biz bunu Verona'da biliyorduk Onlarca eserinde operalarda, yürüyen ormanlarında, soylu Danimarkasında ve antik dünyayı anlatışında hepsinde gördük, seni selamlıyorum, bu dediklerimi unut iki dostum vardı diye düşün ara sıra."

Ve Lucieta elimi tuttu:

"Gitmeliyiz."

Rüya sona erdi. Notalı ile evrenin bir köşesinde, bir gezegenin yörüngesinde, bir ikiz güneşin ışıkları altındaydık.

"Şimdilik sadece bekleyeceksiniz sevgili mücevherlerim", dedi.

Sesi uzayda yayıldı her şey durdu. Sadece Lucieta ve ben hareket ediyor gibiydik. Konuşacaktık.

-

Sonsuza dek

Bu aynı maddenin içinde, Nolalı'nın sonsuz evreninde bir rüyada konuşma idi. İki âşık, Lucieta ve ben belki de farklı zamanlara uyanmaktan da korkarak, birbirimize sarıldık. Artık bekliyorduk:

“Sence ne olacak Lucieta, ayrılacak mıyız, sonsuzlukta kimsenin umurunda mıyız?” bu söylerken kızın saçından yüzüne düşen bir tutamını düzeltiyordum.

“Hayır, ayrılmaktan söz etme, kimse burada olduğumuzu bilmiyor, sadece Nolalı. Ona planını sormalıyız”, dediğinde biraz daha bekleyecektik. Sonunda boşluğa konuştum:

“Giordano Bruno, işte buradayız, dostum dediklerin, mücevherlerim dediklerin... Sorularımızı duymuş olmalısın...”

Boğuk bir ses, onun sesi:

”Elbette, hep sorular, sizi birbirinizden sizin dışınızda kimse ayıramaz ve benim umurumdasınız. Sizler sonsuza kadar yaşayacaksınız Lucieta ve bu öykülerin anlatıcısı... Ve ben de sizin dostunuz olacağım.”

Daha sonra Nolalı bize uyanmamızı söyleyecekti:

“Uyanın güzel hayatınıza, bir başka zamana, geleceğe, umudu gerçekleştiren insanların dünyasına, gidin dolaşın, mutlu olun, geleceğin dünyasında savaş yok, engizisyon veya çıkarıcılar yok sadece mücevherler var, tıpkı sizin gibi”, birden yanımızda rahip elbisesi ile belirecekti. Lucieta artık dayanamıyordu, gözyaşlarını tutamıyordu.

Sordu:

“Sen gelmeyecek misin?”

Nolalı gülümsedi:

“Hayır, Rönesans'ın kızı... Benim zamanın derinliklerinden çıkartmam gereken daha çok mücevher var.”

“O zaman bu bir veda”, diyecektim.

“Sonsuzlukta dostum”, elimi sıktı Lucieta'nın çenesine yavaşça dokunup:

“Cesaret”, dedi ve bir yıldız gibi ışıklar saçarak uzaya karıştı.

Ardından:

“O yıldızlardan tozları getirendi Lucieta...”

“O Nolalı Giordano Bruno...”

“Sonsuza kadar dostumuz.”

El ele geleceğın dünyasını karşıladık Lucieta ve ben, cesaretle ve artık Nolalı'nın evreninde birer yıldız ışığıydık. Sonsuza dek.

-Son-